Άπο τη στάχτη da avarevundei TO K.K.E.»

Ν. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης γιά την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΓΕΝΑΡΗ 1987 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 35

ΝΑ ΜΗΝ ΕΡΘΕΙΟ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΟΦ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Φέρνει μαζί του τον πόλεμο και το φασισμό

ΕΡΧΕΤΑΙ! φώναζε η απογευματινή εφημερίδα του σοσιαλιμπεριαλισμού η «Πρώτη» στον τίτλο της τις 13 Γενάρη. ΕΡ-ΧΕΤΑΙ ο Γκορμπατσώφ. Έργεται δηλαδή το αφεντικό. Η ίδια αυτή υπερδεζιά φυλλάδα στη δεύτερη σελίδα της και στο αντίστοιχο άρθρο της με τίτλο. «Μεγάλο γεγονός» σημείωνε ικανοποίηση ότι «σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες η κυβέρνηση προβληματίζεται για το ενδεχόμενο να εντάζει στο επίσημο πρόγραμμα της επίσκεψης μια ομιλία του Σοβιετικού ηγέτη σε ειδική

Κανένα κόμμα της αστικής τάξης δε διαμαρτυρήθηκε για το ενδεχόμενο να μιλήσει στην ελληνική βουλή ο σφαγέας του αφγανι κού λαού Μ. Γκορμπατσώφ και βέβαια κανένα δεν ήταν αντίθετο με αυτήν την επίσκεψη που αναγγέλθηκε επίσημα την επόμενη μέρα από την κυβέρνηση.

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται λόγος για επίσκεψη τοι Γκορμαπτσώφ. Και την προηγούμενη χρονιά είχε αναγγελθεί αυτό αλλά τότε δεν είχε προσδιορισθεί ο χρόνος της επίσκεψης. Τότε μόνο ο τύπος είχε τοποθετήσει σαν πιθανή εποχή το Νοέμβρη του '86. Τώρα η κυβέρνηση η ίδια ανακοινώνει επίσημα σαν χρόνο έπισκεψης την 'Ανοιξη του '87.

πανηγυρική συνεδρίαση της Βουλής».

Η φυλλάδα της Μόσχας, η ΠΡΩ-ΤΗ έχει δίκιο να μιλάει για «μεγάλο γεγονός» μόνο ποι πρόκειται για ένα μεγάλο αρνητικό γεγονός. για ένα αρνητικό μεγάλο προωθητή των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα μας. Γι' αυτό και τούτο το ταξίδι στες του, δηλαδή για τον Γκορμπαταώφ και τον ρωσόδουλο πρωθυπουργό της χώρας μας.

Αυτός είναι ο λόγος που δεν είναι εύκολο να προσδιορισθεί με ακρίβεια ο χρόνος της πραγματοποίησής του. Χρειάζεται προηγούμενα ένα ξεκαθάρισμα του εδάφους από αντιστάσεις εσωτερικές ή εξωτερικές ακριβώς για να μπορέσει η παρουσία του Γκορμπατσώφ να λειτουργήσει καταλυτικά. Από την άλλη μεριά η ίδια η προαναγγελία τοι γεγονότος είναι ένας παράγοντας ποι βοηθάει αυτές τις εξελίξεις διαμορφώνοντας ένα ευνοϊκό κλίμα δέους μέσα στην αστική τάξη προς την πιο ισχυρή από τις δυό υπερδινάμεις. Ότι θα γίνεται από δω και μπρος θάνει κάτω από τη σκιά του Γκορμπατσώφ.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Και αυτά που πρέπει να γίνουν δεν είναι λίγα. Συγκεκριμένα πρέπει να τσακιστούν οι τελευταίες και πιο ισχυρές αντιστάσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και το κράτος για τη συγκρότηση του φιλορώσικου μπλοκ εξουσίας Πολιτική έκφραση αιτών των ανακατατάξεων είναι η δήθεν απλή αναλογική του ψευτοΚ-ΚΕ, δηλαδή η πραγματοποίηση της κυβερνητικής συμμαχίας ΠΑΣΟΚ ψευτοΚΚΕ ή σε ρεαλιστική γλώσσα η άνοδος του ψευτοΚΚΕ στην εξουσία, γιατί δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι σε μια περίπτωση τέτοιας κυβέρνησης η πολιτική ηγεμονία θα είναι στα χέρια της Μόσχας μιας και αυτή από σήμερα κιόλας σέρνει το τραινό των πολιτι-KWY EZENIZEWY

Σ' αυτή τη φάση της διαμόρφωσης του μπλοκ η βασική δουλειά της Ρωσίας και του πολιτικού της πραχτορείου στη χώρα μας είναι να διασπάει της πολιτικές δυνάμεις διαμορφώνοντας παντού τις φρά-ELEC THS.

Αυτό έχει συμβεί με τον πιο ανάγλυφο τρόπο στο ΚΚΕεσ και στην ΕΔΑ όπου μάλιστα κατάφερε να πάρει και ανοιχτές ή και με πραξικοπηματικό τρόπο πλειοψηφίες. Τώρα δίνει τη μεγάλη μάχη του ΠΑ-ΣΟΚ και του κρατικού μηγανισμού και αύριο δε θα ξεφύγει ούτε η Ν.Δ. από αυτόν τον κανόνα.

Η μάχη στο ΠΑΣΟΚ είναι αυτή που χαραχτηρίζει ολάκερη την περιοδο, όπως έχουμε ξαναπεί από το 85 μέχρι τα σήμερα. Τώρα όμως πλησιάζει στην κοριφωσή της.

Ο ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΠΑ-ΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ο καταχθόνιος Παπανδρέου έχει παίξει μέχρι τα τώρα με έξοχο τρόπο την ταχτική της πρβοκατσιας και της παραπλάνησης και κάθε μέρα που περνάει αποκαλύπτει το παιχνίδι τοι αυτό.

Αυτό έχει δυό αρχές. Πρώτον να βάζει τους εσωκομματικούς του αντιπάλους να εφαρμόζουν τις πιο αντιλαϊκές πλευρές της πολιτικής τοι και δεύτερον να παριστάνει πά-

ντα ότι στην πάλη των φραξιών είναι με το μέρος των εχθρικών τοι δυνάμεων.

Αυτή του την πολιτική την εφαρμόζει σε στενή συνεργασία με το ψευτοΚΚΕ και όλες τις ρωσόδουλες φράξιες στην δήθεν αριστερά.

Αυτή τη στιγμή ο κεντρικός του στόχος είναι οι οικονομικοί υπουργοι ιδίως ο αρκετά φιλοευρωπαίος Σημίτης και οι Επικεφαλείς των κρατικών Τραπεζών, είναι δηλαδή οι Επικεφαλείς εκείνου που το ψειτοΚΚΕ ονόμασε δεξιά πολιτική. Η περίφημη δεξιά πολιτική είναι η

πολιτική καθησυχασμού της δυτικόφιλης αστικής τάξης και πιο ειδικά του ιδιωτικού κεφαλαίου, δηλαδή της Ν.Δ. που ακολούθησε ο Παπανδρέου μετά τις εκλογές του '85. Αυτή η ανακωχή με τη Ν.Δ. του ήταν απαραίτητη ακριβώς για να ρίξει το βάρος του στην εσωτερική εκκαθάριση στο ΠΑΣΟΚ και στο κράτος

Η ρωσόφιλη ψευτοαριστερή φράξια διαφυλάχθηκε προσεχτικά σ' όλη την περίοδο εφαρμογής αυτής της πολιτικής που αποκλειστικός εμπνευστής της ήταν ο Α. Παπανδρέου.

Ετσι απομακρύνθηκε σαν δήθεν αριστερός επαναστάτης ο Λαλιώτης και σαν συνεπής αριστερός κρατιστής ο Αρσένης. Ο άλλος «αριστερός» ο Γεννηματάς πήρε το αβανταδόρικο υπουργείο της Υγείας και ο γιόκας του, ο δασκαλεμένος να εμφανίζεται πάντα αριστερότερα από το μπαμπά του, πήρε το δημαγωγικό υπουργείο της Νέας Γενιάς.

Σ' όλη αυτή την περίοδο το ψευτοΚΚΕ δεν ενόχλησε κανένα, και μάλιστα συχνά εξεθείασε αυτά τα καλά παιδιά, ενώ έστρεψε τον σοσιαλφασιστικό συνδικαλιστικό του μηχανισμό ενάντια στους εκφραστές της «δεξιάς πολιτικής», δηλαδή στους υπουργούς και τραπεζίτες της πείνας (Σημίτης, Τσοβόλας, Χαλκιάς, Παναγόπουλος)

στους υπουργούς της καταπίεσης (Κουτσόγιωργας, Δροσογιάννης) και στον υπουργό του απεργοσπα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΘΡΑΣΥΤΑΤΗ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟΥΚΑΛΙΝ

Για το πως βλέπει τις διεθνείς σχέσεις ο σοσιαλιμπεριαλισμός για το πόσο σέβεται τις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης που διέπουν τις σχέσεις ανάμεσα σε κράτη, για το πόσο ξετσίπωτα επιδιώκει την κυριαρχία της στην Ελλάδα και για το πόσο ρωσόδουλη είναι η παπαντρεϊκή ηγεσία μαρτυράει περίτρανα η ενέργεια του πρεσβευτή της Ρωσίας Στουκάλιν να οργανώσει και να μιλήσει σε ειδική συγκέντρωση στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσακλονλίκης για την εξωτερική πολιτική της Ρωσίας.

Καμμιά διαμαρτυρία από την Κυβέρνηση γι' αυτό το πρωτοφανές γεγονός.

Εμείς δεν έχουμε υπ' όψη μας κανέναν Πρεσβευτή καμμιάς χώρας στην Ελλάδα νάγει ποτέ διοργανώσει πολιτική συγκέντρωση για να υπερασπίσει την διεθνή πολιτική της χώρας

Με ποιο δικαίωμα τολμάει να κάνει κάτι τέτοιο ο θρασύς υπάλληλος της Μόσχας; Τι είδους δικαιώματα ετοιμάζεται να δώσει η κυβέρνηση Παπανδρέου στο μέλλον στον σοσιαλιμπεριαλισμό.

Δ. Σαββόπουλος

Μια χιλιομπαλωμένη ρεζέρβα της αστικής τάξης

Ήρθε η στιγμή και τελεσίδικα ξεκαθάρισες Διονύση Σαββόπουλε ότι έχεις απαντήσει εδώ και καιρό στο ερώτημα που εσύ ο ίδιος έβαλες εδώ και είκοσι περίπου χρόνια «με ποιούς να πας και ποιούς ν' αφήσεις». Η πορεία σου προδιαγραφόταν σταθερά και για όσους έβλεπαν -και όχι κατ' ανάγκη ιδιαίτερα μακριά- η κατάληξή σου δεν αιφνιδίασε.

Τραγούδησες και έκφρασες πλευρές της προβληματικής και της ανησυχίας της νεολαίας στα μέσα της δεκαετίας του '60. Έκφρασες πλευρές, γιατί ακόμα και τότε στη «χρυσή» σου εποχή δεν μπόρεσες να δεθείς ολόπλευρα με το λαό, κράτησες συνειδητά τις αποστάσεις σου και όλες τις πόρτες ανοιχτές. Ύστερα το έπαξες ιδιόμορφος κέρδισες την ανοχή και την αναμονή από τους παλιούς σου φίλους και τα πρώτα χαμόγελα συγκατάνευσης από τους υποτιθέμενους παλιούς σου εχθρούς.

Έφτιαχνες ήδη τις καινούργιες σου φιλίες. Κάθε καινούργιος σου δίσκος ένα βήμα προς τα πίσω. Συνέχισες να το παίζεις προοδευτικός μόνο και μόνο για να χτυπήσεις την αριστερά από τα μέσα. Παρουσιάστηκες σαν πατριάρχης του ρεύματος της διάλυσης και της αμφισβήτησης.

Ήρθε η ώρα του ΠΑΣΟΚ και μαζί η δικιά σου ώρα.

Μεγαλομανή! Σαν ξεφτιλισμένος ρωμαίος αυτοκράτορας της παρακμής, έκανες το δικό σου «θρίαμβο». 'Ανοιξαν οι πόρτες του στάδιου για να σε δει ο λαός. Κι εν μέσω λέϊζερ, και γλοιώδικων χαιρετισμών από τους πρώην σου αντιπάλους Χατζιδάκη και Σία, και σαλτιμπάγκων, και του δύσμοιρου Βέγγου που για τα καλά τον γελοιοποίησες, αναλήφθηκες στους ουρανούς. Και κανείς τότε δεν ήξερε ποιό ήταν το πιο φουσκωμένο μπαλόνι. Το αερόστατο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

Η ψευτοαπεργία τις 15 Γενάρη

ΛΙΑΣΠΑΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΝΑ ΚΑΤΑΧΤΗΣΟΥΜΕ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΜΕ ΟΠΛΟ

ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Είναι λίγες οι φορές που σύσσωμη η αστική τάξη καλεί τους... εργάτες σε απεργία!

Αυτό εγινε στις 15 του Γενάρη. Για πρώτη ίσως φορά, όλες οι μερίδες της αστικής τάξης της χώρας καλούσαν μέσα από τον αστικό τύπο και τα όργανα που ελέγχουν στην «απεργία - μαμούθ», όπως την αποκάλεσαν. Και αυτό σε μια περιοδο ποι ο ανταγωνισμός μέσα στο αστικό στρατόπεδο έχει οξυν-

Αυτό από μια πρώτη ματιά φαίνεται παράλογο. Δεν είναι όμως τίποτα άλλο από μια έκφραση της ενότητας της αστικής τάξης, ενάντια στο ψωμί των εργαζομένων:

Θα μπορούσε βέβαια να καλέσει το ένα κομμάτι της αστικής τάξης σε απεργία στις 15 Γενάρη, το άλλο στις 16 Γενάρη και κάποιο άλλο στις 17. 'Ομως κάτι τέτοιο θα προίπόθετε κάμποσες μέρες «αναταραχή» και ένα πιο ξ**ε**κάθαρο μέτρημα των επιρροών τους μέσα στο λαό.

Γι' αυτό είπαν: " Ολοι στην απεργία στις 15 Γενάρη, για να έχουμε και το μικρότερο κόστος -. Αυτή ήταν η πλευρά της ενότητας, μέσα στον οξυμμένο ανταγωνισμό τους.

• Το ρωσόφιλο μπλόκ της νέας δεξιάς προσπαθεί από καιρό τώρα, στο όνομα της πάλης ενάντια -στη δεξιά πολιτική» της κυβέρνησης. να φθείρει και να χτυπήσει εκείνες τις δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση και στο ΠΑΣΟΚ που αμφισβητούν την δικιά του ηγεμονία. Μέσα απ' την Κυβέρνηση, η Παπανδρεϊκή ομάδα φορτώνει την αντεργατική της πολιτική, στον Γιαννόπουλο. τον Σημίτη και τον Κουτσόγιωργα και απ' έξω από την κυβέρνηση, η «αριστερά» με κέντρο της το πραχτορείο του σοσιαλφασισμού, παλεύει για το χτύπημά τους. Ήδη ο Γιαννόπουλος επέστρεψε στο δικηγορικό του γραφείο που καθοδηγεί τον Ραυτόπουλο, ενώ ο Σημίτης δέχτηκε πάνω του όλα τα πυρά του «απεργιακού αγώνα», και πήρε την ευθύνη της ακραίας εφαρμογής της αντεργατικής εισοδηματικής πολιτικής με τις τελευταίες του ανακοινώσεις. Το φαγώμα του Σημίτη είναι πλέον ώριμο.

Έτσι λοιπόν και καθώς η επίσκεψη Γκορμπατσώφ επιταχίνει την επίθεση του φιλορωσικού μπλοκ αυτές οι δυνάμεις θα εντείνουν τον «απεργιακό τους αγώνα». και αυτό προς μεγάλη απογοήτευση της ΑΥΡΙΑΝΗΣ που πιστεύει πως ο ερχομός του Γκορμπατσόφ και οι ομιλίες του Στουκάλιν θα αποτελέσουν φρένο στίς «απεργίες» του ψευτο - ΚΚΕ μιας και οι αρχηγοί του, θα υποστηρίξουν ανοιχτά τον Παπανδρέου. Είναι τέτοια η πολιτική της μυωπία και το αλληθόρισμά της απέναντι στον σοσιαλιμπιεριαλισμό, που φτάνει στο σημείο, να καλεί τον «μεγάλο» Γκορμπατσόφ να τραβήξει το αυτί του Φλωράκη!

Αντι όμως γι αυτό το ψευτο -ΚΚΕ κάλεσε στην «απεργία» στις 15 Γενάρη και ετοιμάζεται για νέα απεργία στα μέσα του Φλεβάρη.

• Απέναντι σ' αυτό, η άλλη αντεργατική φράξια Γιαννόπουλου -Ραυτόπουλου προσπαθεί να περάσει σε αντεπίθεση από τα «αριστερά». Είναι η ταγτική του απεργιακού αγώνα που εγκαινίασε ο Γιαννόπουλος λίγο πριν το φάγωμα του από το υπουργείο Εργασίας Μάλιστα στις 15 Γενάρη αυτή η φράξια της Πατησίων είχε πρώτη ανακοινώσει την απεργία της. Στόχος της να εμφανιστεί σαν φιλεργατική και να πιέσει μέσα στην κυβέρνηση για κάποιες ψευτοπαροχές στους εργαζόμενους, σαν δικιά της άμυνα απέναντι στην επίθεση του μπλόκ της νέας δεξιάς:

 Η παλιά δεξιά με τον τύπο της και τους συνδικαλιστές της στα διάφορα συνδικαλιστικά όργανα, κάλεσε και αυτή με ιδιαίτερο φανατισμό στην «απεργία» της 15 Γενά-

Σε συμμαχία με το ψευτο - ΚΚΕ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

Η ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Ένα ποιοτικό άλμα της οργάνωσης στην υπηρεσία της ανάπτυξης του κινήματος

Η Οργάνωση βρίσκεται μπροστά στην πραγματοποίηση της Οργανωτικής της Συνδιάσκεψης. Μια συνδιάσκεψη που έρχεται να συμπικνώσει την εμπειρία που καταχτήσαμε μέσα από τους πολύμορφους αγώνες που η οργάνωση ανάπτυξε την προηγούμενη περίοδο, να διορθώσει λάθη και αδυναμίες που εκφράστηκαν στην οργανωτική μας γραμμή, με στόχο:

«Να προσεγγίζει την οργανωτική δουλιά στις απαιτήσεις της πολιτικής γραμμής του κόμματος

 Να σηκώνει την οργανωτική καθοδήγηση στο ύψος της πολιτικής καθοδήγησης

 Να πετυχαίνουμε ώστε η οργανωτική καθοδήγηση να εξασφαλίζει πλέρια την εφαρμογή στη ζωή των πολιτικών συνθημάτων και αποφάσεων του κόμματος». (Στάλιν, Ζητήμα Λενινισμού).

Να κάνουμε δηλαδή το ποιοτικό άλμα από τον ερασιτεχνισμό και τον φιλελευθερισμό στα οργανωτικά ζητήματα, στον μπολσεβικισμό. Η ΟΑΚΚΕ γεννήθηκε μέσα από την ανειρήνευτη πάλη με τον οπορτουνισμό, στο λεγόμενο μαρζιστικό - λενινιστικό κίνημα,

όταν, εξαιτίας της στροφής της αστικής τάξης προς τον σοσιαλιμπεριαλισμό, μια - μια οι οργανώσεις του μ - λ κινήματος κατρακυλούσαν πολιτικά στην αγκαλιά του σοσιαλιμπεριαλισμού, βουτηγμένοι μέχρι τον λαιμό στον οπορτουνισμό.

Αυτή η ιδιομορφία έδωσε στην ΟΑΚΚΕ εξ αρχής μια υψηλή ιδεολογικοπολιτική ενότητα, μια βαθεμένη θεωρία για την ελληνική πραγματικότητα, και μια αταλάντευτη σταθερότητα στις αρχές.

Η ΟΛΚΚΕ είναι η έκφραση της νίκης του Μαρζισμού - Λενινισμού - Σκέψης Μάο Τσε Τουνγκ, πάνω στον υπορτουνισμό.

Αυτό πρέπει να εκφραστεί και σαν αποτέλεσμα της δικιάς μας προηγούμενης δράσης και πάνω στα οργανωτικά προβλήματα.

Η θεκορία μας δεν είναι δόγμα μα ο-

δηγός για δράση έτσι έλεγαν πάντα ο

Μαρζ ακι ο Ενγκελς κοροίδεθοντας με

το δίκιο τους την αποστήθιση και α-

πλή επανάληψη «διατυπώσεων» που

στην καλύτερη περίπτωση είναι κα-

τάλληλες το πολύ να υποδείζουν τα γέ-

νικά καθήκοντα, που αναγκαστικά τα

μεταβάλλει η συγκεκριμένη οικονομι-

κή και πολιτική κατάσταση σε κάθε ι-

διαίτερο στάδιο της ιστορικής πο-

ρείας. Είναι ανάγκη να αφομείωσουμε

αυτή την αναμφισβήτητη ανήθεια, ότι

ο μαρζισμός πρέπει να μελετά την ίδια

τη ζωντανή ζωή, τα ακριβή γεγονότα

της πραγματικότητας και να μην εξα-

κολουθεί να αγκιστρώνεται από θεω-

Και ακριβώς μέσα από την μελέ-

τη της «συγκεκριμένης οικονομι-

κής και πολιτικής κατάστασης»

της χώρας, η ΟΑΚΚΕ, μπορεί σή-

μερα να καθοδηγήσει πολιτικά το

κίνημα. Αυτό δεν σημαίνει κανένα

εφησυχασμό και κανένα είδους αλ-

λαζονικής αυτάρκειας στο βάθεμα

της θεωρητικής δουλειάς μέσα στο

κόμμα. Σημαίνει αντίθετα κατεύ-

θυνση, η θεωρία να φωτίζει και να

οδηγεί την πράξη και η πράξη να ε-

μπλουτίζει και να γονιμοποιεί την

θεωρία. Και έχουμε ακριβώς να λύ-

σουμε ζητήματα εμβάθυνση της θε-

ωρίας μας. ζητήματα που αφορούν

την άμεση πολιτική μας πραχτική.

όπως το ζήτημα της εμβάθυνσης

TOVO OTIC ELOIKES GITIES THE OIKO

νομικής κρίσης, στα ζητήματα του

Ο Στάλιν στην «Ιστορία του

«Η Ιστορία του Κόμματος μας δι-

δάσκει, ακόμα, πως το κόμμα της ερ-

γατικής τάξης δε μπορεί να παίζει το

ρόλο του ηγέτη της τάξης του, δε μπο-

ρεί να παίζει το ρόλο του οργανωτή

και καθοδηγητή της προλεταριακής ε-

πανάστασης, αν δεν κατέχει την πρω-

τοπόρα θεωρία του εργατικου κινήμα-

τος, αν δεν κατέχει τη μαρζιστική -

Η δύναμη της μαρξιστικής - λενινι-

στικής θεωρίας βρίσκεται στο ότι κά-

νει δυνατό για το κόμμα να προσανα-

τολίζεται στην κατάσταση, να κατα-

λαβαίνει την εσωτερική σχέση των

τριγύρω γεγονότων, να προβλέπει την

πορεία των γεγονότων και να διακρί-

νει όχι μόνο πως και προς τα που εξε-

λίσσονται σήμερα τα γεγονότα, αλλά

ακόμα πως και προς τα που θα εξείν-

Μόνο το Κόμμα που κατέχει τη

μαρζιστική - λενινιστική θεωρία μπο-

ρεί να προχωρεί με σίγουρο βήμα και

να οδηγεί μπροστά την εργατική τά-

Η άλλη εμφανίζεται με την ι-

περτίμηση της φιλοσοσιαλιμπερια-

λιστικής προπαγάνδας, λέγοντας

πως οι μάζες είναι δύσκολο να κα-

τανοήσουν την γραμμή μας για τον

σοσιαλιμπεριαλισμό. Εδώ πρέπει

για άλλη μια φορά να ξεκαθαρίσου-

με αυτό που είδαμε σε κάθε μας πο-

λιτική καμπάνια στην προηγουμε-

νη δράση μας. Πώς οι υπερδυμάνεις

λενινιστική θεωρία.

Μπολσεβίκικου Κόμματος» γρά-

Αιγαίου και της Κύπρου, κλπ.

ρία της χθεσινής μέρας».

ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΔΡΑΣΗ

Η πολιτική μας γραμμή και θεωρία είναι η μόνη σήμερα, που όχι μόνο μπορεί να εξηγήσει την πραγματικότητα, αλλά έχει την δίναμη της επιστημονικής πολιτικής πρόβλεψης και προοπτικής, που είναι βασισμένη στην μελετη των νόμων της κοινωνικής εξέλιξης στην Ελλάδα και στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, στην περίοδο του πιο οξυμένου ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων και της επίθεσης του σοσιαλιμπεριαλισμού. Και ο Στάλιν διδάσκει: «Να καθοδηγείς σημαίνει να προβλέπεις».

Η ΟΑΚΚΕ έδειξε ότι έχει αυτή την δυνατότητα, εφαρμόζοντας την στρατηγική θεωρία του Πρόεδρου Μάο για τους τρεις κόσμους, στις συνθήκες της χώρας μας

Μπόρεσε να δει με καθαρό τρόπο την επίθεση του σοσιαλιμπεριαλισμού στην περιοχή και τις ανακατατάξεις που αυτό φέρνει μέσα στην αστική τάξη της χώρας μας, αλλά και ευρύτερα. Βρισκόμαστε μπροστά στην καμπή μιας νέας πολιτικής φάσης. Ο κίνδυνος της κυριαρχίας του ρωσόφιλου συνασπισμού των τμημάτων της αστικής τάξης όλο και δυναμώνει. Η οικονομική κρίση ρημάζει την εργατική τάξη και όλους τους εργαζόμενους.

Η πάλη του λαού μας, για ψωμι ειρήνη - δημοκρατία πρέπει να δυναμώσει Η οργανωτική μας δουλειά πρέπει να ανέβει αποφασιστικά σ' αυτή την απαίτηση.

Πρέπει να κατανικήσουμε δυό ειδών ταλαντεύσεις σ' αυττην κατεύ-

Την μία που υποτιμάει την δύναμη της πολιτικοίδεολογικής μας γραμμής και την άλλη που υποτιμάει τις μάζες.

Η μία εμφανίζεται γενικότερα στο κίνημα, δίνοντας μια υπέρμετρη βαρύτητα στην λύση των θεωρητικών προβλημάτων. «Δεν μπορούμε να αναπτύξουμε κίνημα αν δεν δόσυμε προτεραιότητα στα ζητήματα της παλινόρθωσης στη Ρωσία και στη Κίνα, στην πάλη στο θεωρητικό επίπεδο με τα διάφορα ιδεολογικά ρεύματα κ.λπ.» Μια τέτια άποψη είναι ιδιαίτερα ευχάριστη σε διάφορους κύκλους μικροαστών διανοουμένων, και που δεν μπορεί να μην αντανακλιέται και μέσα στην οργάνωση.

Είναι σωστό το κίνημα να μπορέσει να εμβαθύνει σ' αυτά τα ζητήματα. Και Η ΟΑΚΚΕ πρέπει να δόσει την συνεισφορά της σ' αυτό. Όμως εμείς λύνουμε τα θεωρητικά ζητήματα για να υπηρετήσουμε τις συγκεκριμένες πραχτικές ανάγκες του κινήματος στη χώρα μας. Γιαυτό και αναπτύζαμε με ιδιαίτερα και πρωτοπόρο τρόπο την θεωρία για την πολιτική πάλη στη χώρα μας. Ο Λένιν γράφει:

είναι αδύναμες και απωμονομένες μέσα στις ευρύτερες λαϊκές μάζες.

Αυτό που πραγματικά θέλει ιδιαιτερη διαφωτιστική δουλειά, είναι το να δείξουμε τον συγκεκριμένο ρόλο του σοσιαλιμπεριαλισμού στην Ελλάδα. Την άμεση απειλή που αυτός πρεσβεύει για την δημοκρατία και την ανεξαρτησία της χώρας.

"Ομως έχουμε την πιο μεγάλη

δυνατότητα για κάτι τέτοιο γιατί πατάμε στην αντιηγεμονιστική συνείδηση των μαζών. Και αυτή η συνείδηση, παρά τις καθυστερήσεις αντανακλάλει την κοινωνική πραγματικότητα.

Αυτό το είδαμε σε κάθε μας κινητοποίηση. Η ανάλυσή μας πείθει τους εργαζόμενους γιατί είναι γερά πατημένη μέσα στην πραγματικότητα Οι κάθε λογής οπορτουνιστές δεν μπορούν να κατανοήσουν όχι μόνο την ανάπτυξή μας, αλλά και την ύπαρξή μας. Γιατί είναι τέτια η υπόκλισή τους στον σοσιαλιμπεριαλισμό, που δεν τολμάνε, ούτε καν να σκεφτούν πως μπορεί να του αντισταθεί μια δύναμη και να μείνει όσθια.

Δεν πρέπει ποτέ να υποτιμάμε τις μάζες, ούτε να υποκλινόμαστε στο αυθόρμητο. Και στις δυό αυτές περιπτώσεις αποσπιόμαστε από τις μάζες και χάνουμε την καθοδήγηση και τον ρόλο μας.

Πολλές φορές μέσα στο κίνημα δίνεται η εντύπωση πως ο οπορτοινισμός είναι πιο μαζικός από την επανάσταση. Για παράδειγμα σήμερα ο σκέτος «αντιαμερικανισμός» του ΚΚΕ μ - λ, ο ο Κεντρίστικος απορτουνισμός της λεγόμενης «Κομμουνιστικής Αναγέννησης», φαίνεται πως είναι μέσα στο ρεύμα, πως είναι μαζικός. Δεν είναι όμως έτσι γιατί εκφράζει τις πιο καθυστερημένες συνειδήσεις σε σχέση με την πραγματικότητα, και πάνω στις καμπές, διαλύεται. Αυτή είναι η μοίρα που οι μάζες επιφυλάσουν σε κάθε οπισθοδρομικό και σκοταδιστικό

Ο Ν Ζαχαριάδης γράφει:

-Να μην τρέχεις μπροστά (σεχταρισμός) και να μην μένεις πίσω (οπορτουνισμός) σημαίνει, κρατώντας πάντα στενούς και αδιάρηχτους δεσμούς με τα πλατιά εργαζόμενα στρώματα. που ξεχύνονται στον αγώνα, να μπορείς σωστά να εχτιμάς σε κάθε αλλαγή και στροφή, σε κάθε νέα κατάσταση το συσχετισμό στις ταξικές δυνάμεις. σωστά να διαλέγεις τη στιγμή και να διατυπώνεις το κατάλληλο σύνθημα για την κάθε συγκεκριμένη πολιτική εκδήλωση, το περιεχόμενο και τη μορφή της, σωστά να εξασφαλίζεις το αγωνιστικό πέρασμα απ' το κατώτερο προς το ανώτερο σκαλοπάτι στην πάλη. Σημαίνει να μην αφήσεις να σου ξεφεύγουν τα γεγονότα, να μη χάνεις τις «ευκαιρίες» νάσαι πάντα έτοιμος σωστά να αξιολογήσεις και να αξιοποιήσεις τα «ξαφνικά» ξεσπάσματα, τις «αναπάντεχες» αλλαγές, σευστά πάντα να ζυγίσεις όλους τους σταθμητούς και «αστάθμητους» παράγοντες. να κρατάς την πρωτοβούλια στην πάλη, να διατηρείς την εποπτεία και τη διεύθυνση στα γεγονότα και να τα δείνεις στη κατεύθυνση και το ρυθμό που κάθε φορά ανταποκρίνονται στην υποκειμενική αντοχή και δυναμικότητα του κινήματος και στα γενικά συμφέροντα της επανάστασης».

Η Οργανωτική μας συνδιάσκεψη, ξεπερνώντας κάθε είδους ταλαντεύσεις πρέπει να οδηγήσει την οργάνωση στη μαζική πολιτική δουλειά, στο ανοιχτό βγάλσιμο με ακόμα μεγαλύτερη ένταση της ΟΑΚΚΕ Αυτό σημαίνει «να προσεγγίσουμε την οργανωτική δουλειά στις απαιτήσεις της πολιτικής γραμμής».

Να καταπιαστούμε με τα άμεσα συμφέροντα της εργατικής τάξης, με τις οικονομικές διεκδι κήσεις, οργανώνοντας την πάλη για το ψωμί και την δουλειά. Σ' αυτήν ιδιαίτερα τη φάση ανασυγκρότησης των λαϊκών δυνάμεων βασικός μοχλός είναι οι μερικοί οικονομικοί και πολιτικοί αγώνες. Χωρίς να αντιπαραθέτουμε το ένα στο άλλο χωρίς οι-

κονομισμούς και οπορτουνισμούς, να καταπιαστούμε με τις οικονομικές διεκδικήσεις για να φέρουμε τις μάζες κοντά στις μεγάλες πολιτικές μάγες που έρχονται.

Η 7η Ολομέλεια της Ε.Ε. της Κομμουνιστικής Διεθνούς το 1932 αναφέρει στην αποφασή της: «Η οικονομική πάλη του προλεταριάτου είναι και στο σημερινό στάδιο στην καταπληχτική πλειοψηφία των καπιταλιστικών χωρών α βασικός κρίκος για να φέρουμε τις μάζες κοντά στις επικείμενες μεγάλες επαναστατικές μάχες »

«Μόνο στηριζόμενα στα καθημερινά συμφέροντα των μαζών τα Κ.Κ. θα
μπορέσυν να υπερασπίσουν και να δυναμώσουν τις θέσεις της εργατικής
τάζης, να την προωθούν σε όλο και
πιο υψηλές μορφές πάλης, στις αποφασιστικές μάχες για τη διχτατορία
του προλεταριάτου».

Οι θέσεις αυτές της Κ.Δ. διατηρούν και σήμερα ολοζώντανα στην σπουδαιότητα τους.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΑΧΗΤΙΚΉ ΟΡ-ΓΑΝΩΣΗ

Ενα δεύτερο σημαντικό ζήτημα στην Οργανωτική μας συνδιάσκεψη, είναι να παρουμε όλα εκείνα τα
μέτρα που απαιτούνται για να ανεβάσουμε την «οργανωτική μας καθοδήγηση στο ύψος της πολιτικής
καθοδήγησης». Και σ' αυτή την
φάση χρειαζόμαστε μια γερή πειθαρχημένη και μπολσεβίκικη οργάνωση δεμένη με την εργατική ταξη και τον λαό.

Ν δυναμώσουμε την ενότητα και τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, μέσα στις γραμμές μας, αναπτύσσοντας την κριτική - αυτοκριτική.

Να χτυπήσουμε τον φιλελευθερισμό, εφαρμόζοντας ένα στυλ αυστηρής συνέπειας, τον ερασιτεχνισμό και το εύκολο στυλ στη δουλειά.

Η ΟΑΚΚΕ πρέπει να ανεβάσει την μαχητική της ικανότητα. Η πολιτική φάση που περνάμε όχι μόνο δεν επιτρέπει φιλελευθερισμούς αλλά απαιτεί μια συγκρότηση μάχης.

Και πάνω απ' όλα χρειάζεται η σε ένα ανώτερο βαθμό συγκρότηση της διαρκής καθοδήγησης. Γι' αυτό το μέτρο που προτείνει η Κ.Ε. της επαγγελματοποίησης μιας ομάδας στελεχών, είναι από την οργανωτική αποψη το κλειδί της οργανωτικής πρότασης και το καλύτερο χτύπημα τοι ερασιτεχνισμού και του φιλελευθερισμού μέσα στις γραμμές μας.

Είναι καλό να ξαναθυμίσουμε τα «ξεχασμένα» από το λεγόμενο μ - λ κίνημα, λόγια του Λένιν στο «Τι να κάνουμε»:

«Και υποστηρίζω: 1) ότι κανένα επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί να σταθεί χωρίς στέρεη οργάνωση καθοδητητών που να κρατάει τη συνέχεια. 2) ότι όσο πιο πλατειά είναι η μάζα που τραβιέται αυθόρμητα στον αγώνα, η μάζα που αποτελεί τη βάση του κινήματος και συμμετέχει σ' αυτό, τόσο πιο επιταχτική είναι η ανάγκη μιας τέτοιας οργάνωσης και τόσο πιο στέρεη πρέπει να είναι η οργάνωση αυτή. (γιατί τοσο πιο ευκολα θα είναι για τον κάθε δημαγος ό να παρασύρει τα μη έξελιγμένα στρώματα της μάζας). 3) ότι μια τέτοια οργάνωση πρέπει να αποτελείται κυρίως από ανθρώπους, που σαν επάγγελμά τους, έχουν την επαναστατική δράση. 4) ότι σε μια απολιταρχική χώρα, όσο πιο πολύ περιορίσούμε τον αριθμό των μελών μιας τέτοιας οργάνωσης ως το σημείο που να συμμετέχουν σ' αυτή μόνο τα μέλη που σαν επαγγελμά τους έχουν την επαναστατική δράση και που έχουν αποχτήσει επαγγελματική κατάρτιση στην τέχνη της πάλης ενάντια στην πολιτική αστυνομία, τόσο πιο δύσκολο θα είναι «να σαρώσουν» μια τέτοια οργάνωση και 5) τόσο πιο πολυάριθμα θα είναι τα άτομα από την εργατική τάξη και από τις άλλες τάξεις της κοινωνίας, που θα ειναι σε θέση να πάρουν μέρος στο κίνημα και να δουλέψουν ενεργά σ' αυτό».

Στο βάθος το ζήτημα έχει να κάνει, με την συνειδητή ολόπλευρη απόφαση για την ανάληψη της ευθύ-

νης της καθοδήγησης του κινήματος από την ΟΑΚΚΕ.

Την συνειδητή απόφαση της ανασυγκρότησης του ΚΚΕ.

Πέρα όμως απ' αυτό, ολόκληρη η πρόταση της Κ.Ε. που συζητιέται στις Κ.Ο. είναι διαποτισμένη απ' αυτό το πνεύμα και όλα τα οργανωτικά μέτρα στοχεύουν σ' αυτό το κεντρικό καθήκον.

Κάθε ΟΑΚΚίτης, μέλος και οργανωμένος φίλος, πρέπει να δουν σ'αυτήν την συνδιάσκεψη το βήμα προς τα μπρος.

Πρέπει μέσα απ' αυτή να ανεβάσουν την κομμου νιστική τους ιδεολογία και την απόφασή τους στη συνειδητή ένταξη στους κόλπους της οργάνωσης.

Το πνεύμα της αυτοθυσίας, της πάλης για την υπερνίκηση όλων των δυσκολιών, στην υπεράσπιση των άμεσων και των στρατηγικών συμφερόντων της εργατικής τάξης, πρέπει να δυναμώσουν μέσα στην οργάνωση.

Οι μπόρες και οι θύελλες που ετοιμάζουν οι αντιδραστικοί για το λαό και τη χώρα, δε θα κάνουν τίποτα άλλο από το να ατσαλώνουν τον νεκροθάφτη τους.

Ο ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓ-

ΧΟΣ

Το τρίτο ζήτημα είναι η εξασφάλιση της «εφαρμογής στη ζωή των πολιτικών συνθημάτων και των αποφάσεων του κόμματος».

Εδώ δυό είναι τα βασικά ζητήματα που πρέπει να λύσουμε: Την οργάνωση του κομματικού ελέγχου και το ζήτημα των στελεχών:

 Ο οπορτουνισμός στον έλεγχο για την εφαρμογή των παρμένων αποφάσεων, είναι μια παλιά αρρωστεια του μ-λ κινήματος, που οφειλόταν σε ένα σημαντικό βαθμό στον μικροαστικό του χαρακτήρο.

Για την ΟΑΚΚΕ και τον κάθε Ο-ΑΚΚίτη ξεχωριστά δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή διάσταση ανάμεσα στα λόγια και στα έργα. Παρμένη απόφαση δεν μπορεί με κάνενα λόγο να μένει στα συρτάρια. Το στυλ του, να λέμε λίγα και να κάνουμε πολλά πρέπει να κυριαρχήσει στην οργάνωση

Ο Κομματικός έλεγχος είναι από τα πιο βασικά ζητήματα για την μπολσεβικοποίηση της οργάνωσης, Και εδώ δε φτάνουν μόνο τα σωστά οργανωτικά μέτρα που υπάρχουν στην πρόταση της Κ.Ε.

Πρέπει να μπει ένα νέο πνευμα στην οργάνωση με την κινητοποίηση όλων των μελών της οργάνωσης σ' αυτή τη δουλειά και το χτίπημα γραφειοκρατικών μεθόδων άσκησης ελέγχου από τα πάνω.

Ο Στάλιν γράφει:

«Μερικοί σύντροφοι, νομίζουν, ότι μόνο από τα πάνω μπορείς να ελέγχεις τους ανθρώπους, όταν οι καθοδηγητές ελέγχουν αυτούς που καθοδηγούν από τα αποτελέσματα της δουλειάς. Αυτό δεν είναι σωστό. Η εξέταση από τα πάνω, βέβαια χρειάζεται σαν ένα από τα πραγματικά μέτρα ελέγχοι των ανθρώπων και ελέγχου εκλπήρωσης των εντολών. Μα ο έλεγχος από τα πάνω είναι μακριά από το να εξαντλεί όλο το ζήτημα του ελέγχου. Υπάρχει ακόμα και άλλου είδους έλεγχος, ο έλεγχος από τα κάτω, όταν οι μάζες, όταν οι καθοδηγούμενοι ελέγχουν τους καθοδηγητές, σημειώνουν τα λάθη τους και δείχνουν το δρόμο για τη διόρθωση τους. Αυτό το είδος ελέγχου είναι ένας από τους πιο ουσιαστικούς τρόπους για τον έλεγχο των ανθρώπων... Το καθήκον συνίσταται στη συνένωση του ελέγχου από τα πάνω με τον έλεγγο από τα κάτω». (Για τις ανεπάρκειες της κομματικής δουλειάς

Το πρόβλημα της δραστηριοποίησης όλης της οργάνωσης, έτσι που να μπορεί να παίρνει δραστήριο μέρος στην κομματική ζωή και δουλειά, έτσι που να μπορεί να καταγγέλει τις αυθαιρεσίες και να ασκεί κριτική στον καθένα, χωρίς να λογαριάζει θέσεις και πρόσωπα, είναι ένα αποφασιστικό ζήτημα για το προχώρημα προς τα μπρος της κομματικής δουλειάς. Όταν ένα

μέλος ή πτέλεχος της ΟΑΚΚΕ δεν ασκεί το πριματικό έλεγχο, παραβιάζει το πγκεντρωτισμό και την πειθαρχία της οργάνωσης, δεν παίρνει την ευθύνη του απέναντι στο κόμμα και στο λαό. Και αυτό, γιατί θα είναι αυτό το πρώτο που αύριο θα αποφύγει να εφαρμόσει στη ζωή τις παρμένες αποφάσεις. Έτσι γεννιέται ο φιλελευθερισμός στα οργανωτικά ζητήματα.

 Ο Λένιν λέει ότι το βασικό στην οργανωτική δουλειά είναι η επιλογή των ανθρώπων και ο έλεγχος για την εχτέλεση των αποφάσεων που πάρθηκαν.

Οι πιο καλές αποφάσεις θα μείνουν στα χαρτιά, αν δεν έχουμε ανθρώπους που να μπορούν να τις εφαρμόσουν στην καθημερινή δουλειά, μέσα στη ζωή. Και εδώ είναι το μεγάλο ζήτημα των στελεχών τόσο στην ανάδειξή τους, όσο και στη σωστή αξιοποίηση τους.

Το πρόβλημα στην οργάνωση μας έχει να κάνει με την ανάδειξη μιας σειράς μεσαίων στελεχών, δεμένων, με τις μάζες που να μπορούν να καθοδηγούν τη δράση των Κ.Ο. στους επιμέρους αγώνες. Πρέπει με αποφασιστικό και θαραλλέο τρόπο να προωθήσουμε μια σειρά τέτοιων στελεχών. Συντρόφων που να είναι αφοσιωμένοι στην υπόθεση της εργατικής τάξης και να έχουν στενή επαφή με τις μάζες, πειθαρχία και μπολσεβίκικο πνεύμα. Να αναπτύξουμε αυτούς τους συντρόφους έτσι ώστε να μπορούν να προσανατολίζονται με βάση τη γενική γραμμή της οργάνωσης, ανεξάρτητα και χωρίς ευθυνοφοβίες.

Πρέπει ταυτόχρονα να αναπτύξουμε όλα τα στελέχη μας, να τα χρησιμοποιούμε επιδέξια, να τα κατανέμουμε σωστά και να τα φροντίζουμε, «όπως ένας κηπουρός το αγαπημένο του οπωροφόρο δένδρο, να εχτιμούν τους ανθρώπους, να εχτιμούν κάθε εργατική δύναμη, που είναι ικανή να οφελήσει την κοινή μας υπόθεση» (Στάλιν).

Η αλαζονεία, η υποτίμηση της χειροναχτικής δουλειάς, η αισθηση της παντογνωσίας και η υποτίμηση των μαζών είναι ξένα προς το στέλεχος της ΟΑΚΚΕ.

Τα στελέχη μας πρεπει να είναι το υπόδειγμα του κομμουνιστή στις μάζες Το κύρος πρέπει να το καταχτάν μέσα από τους αγώνες τους, και την αγάπη που έχουν γι' αυτούς οι μάζες.

Τα στελέχη μας πρέπει να διδάσκονται από τις μάζες, να ακούν την κριτική τους και να διορθώνονται με τη μέθοδο της αυτοκριτικής στην πράξη. Να είναι αφοσιωμένα στο λαό και αλύγιστοι μπροστά στις δυσκολίες και στον ταξικό εχθρό.

Κλείνοντας αυτό το άρθρο και μπροστά στο ποιοτικό άλμα που πρέπει να κάνει η οργάνωση μας είναι καλό για τον κάθε κομμουνιστή, να ξαναθυμηθεί και να κρατήσει σαν παρακαταθήκη τα λόγια του μεγάλου ηγέτη της ελληνική εργατικής τάξης Ν Ζαχαριάδη: "Η νίκη μας εξαρτιέται από το αν

το κάθε ξεχωριστό μέλος του ΚΚΕ, ο κάθε Κουκουές σ' όσο μικρό τομέα και αν δουλεύει, αν παλεύει σαν πρωτοπόρος αγωνιστής, πρωτοπόρος σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής και δράσης, στο ιδεολογικό μέτωπο, στους πολιτικούς αγώνες, στις οικονομικές μάχες, παντού διαφωτιστής του λαού, εμπνευστής, οργανωτής και καθοδηγητής των αγώνων, μικρών και μεγάλων, ιδεολογικών οικονομικών κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών, ένοπλων είτε όχι. Μόνο στηριγμένο σε πρωτοπόρους φωτισμένους μαχητές -μέλη, κουκουέδες- αγωνιστές, το ΚΚΕ σαν κόμμα της εργατιάς και όλου του εργαζόμενου λαού, θα κατοχυρώσει ατράνταχτα και την υπεροχή και ηγεμονίας του, γκρεμιστής του παλιού και φωτοδότης δημιουργός της νέας λαϊκοδημοκρατικής, σοσιαλιστικής Ελλάδας».

« Οι δυο ηγεμονιστικές δυνάμεις, η Σοβιετική Ένωση και οι Ηνωμένες Πολιτείες, είναι οι κοινοί εχθροί όλων των λαών του κόσμου και η Σοβιετική Ένωση είναι η πιο επικίνδυνη πηγή ενός Παγκόσμιου Πόλεμου »

Η εμφάνιση των δύο υπερδυνάμεων είναι ένα νέο φαινόμενο στην ιστορία της ανάπτυξης του ψπεριαλισμού. Η ανισόμετρη ανάπτυξη του τμπεριαλισμού οδηγεί αναπόφεύχτα σε συγκρούσεις και πολέμους, που με τη σειρά τους οξύνουν την ανισόμετρη αυτή ανάπτυξη Ετσι εμφανίστηκαν οι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις που σήμερα υπερτερούν από τις συνηθισμένες :μπεριαλιστικές χώρες. Ο Λένιν έλεγε «Ιμπεριαλισμός σημαίνει προοδευτικά αυζανόμενη καταπίεση των εθνών του κόσμου από μια χούφτα μεγάλες Δυνάμεις, σημαίνει εποχή πολέμων ανάμεσα σ' αυτές τις δυνάμεις για την επέχταση και τη στερέωση της καταπίεσης των εθνών» Αυτή η χούφτα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων έχει σημερα περιοριστεί σε δυο μονον υπερδυνάμεις, τη Σοβιετική Ένωση και τις Ηνωμένες Πολιτείες, ποι είναι σε θέση να ανταγωνιστούν για την παγκόσμια ηγεμονία, ενώ όλες οι άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έχουν υποβιβαστεί στην κατηγορία των δυνάμεων δεύτερης η ακόμα και τρίτης κατηγορίας. Τα διακριτικά χαρακτηριστικά μιας υπερδύναμης είναι τα παρακάτω 🧼 κρατικός μηχανισμός της ελέγχεται από το μονοπωλιακό κεφάλαιο στην πιο συγκεντροποιημένη του μορφή. που στηριγμένο στην οικονομική και στρατιωτική δύναμη, που είναι κατά πολύ μεγαλύτερη από αυτήν των άλλων χωρών, πραγματοποιεί την οικονομική εκμετάλλευση, την πολιτική καταπίεση και το στρατιωτικό έλεγχο σε παγκόσμια κλιμακα. Καθε υπερδύναμη βάζει για στόχο της την αποκλειστική παγκόσμια ηγεμονία και γι' αυτό το σκοπό κάνει ξέφρενες προετοιμα-

Στην ιστορία του ιμπεριαλισμού δεν είναι κάτι νέο ότι μερίκες μεγάλες δυνάμεις παλευσιν για την παγκόσμια ηγεμονία, αυτό όμως δεν μπορεί να συγκριθεί με τη Σοβιετική Ένωση και τις Ηνωμένες Πολιτείες σήμερα. Η διαμάχη για τη ηγεμονία ανάμεσα σ΄ αυτές, είναι το ιδιόμορφο προϊόν της ιστορικής εξέλιξης μετά το Δεύτερο Παγκοσμιο Πόλεμο.

σίες για έναν παγκόσμιο πόλεμο.

Στη μεταπολεμική περίοδο, η συγκεντροπαίηση του μονοπωλιακού κεφάλαιοι των Ηνωμένων Πολιτειών και η επέχτασή του στο εξωτερικό πήρε τρομαγτικές διαστάσεις. Όπως δείχνουν οι τελευταίες στατιστικές, μέσα στο 1976, οι δώδεκα μεγαλύτερες βιομηγανικές επιχειρήσεις με κύκλο εργασιών πάνω από 10 δισεκατομμέρια δολλάρια η κάθε μια, κατείχαν μαζί το 27% του συνολικού κεφάλυτου και ειχαν πετύχει το 29% του συνολικού κύκλου εργασιών των 500 μεγαλύτερων επιχειρήσεων των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι δέκα μεγαλύτερες εμπορικές τράπεζες κατείχαν το 61% του συνολικού κεφάλαιου και των καταθέσεων των 50 μεγαλύτερων εμπορικών τραπεζών της χώ-Η εξαγωγή του κεφάλαιου των ΗΠΑ που είχε ψηλή συγκεντροποίηση μετά τον πόλεμο, έχει αυξηθεί αλματώδικα τα τελευταία είκοσι χρόνια. Οι άμεσες ιδιωτικές επενδύσεις στο εξωτερικό ποι ανέρχονταν στα 11.8 δίσ δολλάρια το 1950, έφτασαν στα 137,2 δισ δολλάρια το 1976 - Η ψηλη και γοργή συγκεντροποίηση του μονοπωλιακού κεφάλαιου σχηματίζει την οικονομική και στρατιωτική ιπεροχή που απόχτησαν στον πόλεμο, με το μονοπώλιο ποι είχαν στα ατομικά όπλα και της πλατειάς κλίμακας υπερσύγχρονη στρατιωτική επιστήμη και τεχνολογία, με την εγκαθίδρυση του παγκόσμιου νομισματικού συστήματος που στηρίζονταν στο δολλάριο και με τα διάφορα στρατιωτικά μπλοκ που έλεγχαν στην Βόρεια Αμερική, τη Λατινική Αμερική, την Ευρώπη, την Ασία και την Ωκεανία, οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ κατάχτησαν μια χωρίς προηγούμενο κυρίαρχη θέση στον καπιταλιστικό κόσμο και έκαναν υποχείρια τους, όλα τα άλλα καπιτα-

Για πολλά χρόνια οι Ηνωμένες Πολιτείες ενεργούσαν σαν παγκό-

λιστικά κράτη.

σμιος χωροφίλακας και διέπραξαν αμέτρητα αιματηρά εγκλήματα ενάντια στους επαναστατικούς λαούς
(και στον ίδιο τον αμερικάνικο
λαό) και τα καταπιεζόμενα έθνη του
κόσμου. Όσο όμως κι αν ενεργούσε όπως ήθελε για ένα διάστημα,
αυτός ο κοινός εχθρός των λαών
του κόσμου αναγκάστηκε να δεχτεί
συντριπτικά χτυπήματα από τους
λαούς της Ασίας στους επιθετικους
πόλεμους που νόμιζε ότι μπορούσε
να κερδίσει εύκολα.

Ο πρωϊκός λαός της Κορέας, ή ταν ο πρώτος που σύντριψε το μύθο τοι ακατανίκητου των Ηνωμένων Πολιτείων. Στον αντιστασιακό πολεμό τους, ενάντια στην εισβολή του ΗΠΑ και για τη σωτηρία της πατρίδας, οι λαοί του Βιετνάμ, της Καμπότζης και του Λάος βύθισαν τοι ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ σε στρατιωτικές, πολιτικές και οικονομικές κρίσεις και επιτάχυναν την πτώση του. Στο μεταξύ, η Δυτική Ευρώπη και η Ιαπωνία αποκαταστιοντούσαν σταθερά, μεγάλωναν τηι οικονομική τους δύναμη και σκληρηναν τις θέσεις τους στον ανταγωνισμό τους με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Έτσι οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ αναγκάστηκαν να παραδεχτούν ότι δεν μπορούσαν πια να κάνουν ότι ήθελαν στον κόσμο. Παραμένουν ωστόσο οι Ηνωμένες Πολιτείες η πιο ισχυρή χώρα στον καπιταλιστικό κόσμο και κάνοιν ότι περνάει από το χέρι τους για να οιμτηρήσουν την υπεροχή του:

Καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν μπλεγμένες στον πόλεμο και η δύναμή τους άρχιζε να μειώνεται. άργισε να ξεπροβάλει ο Σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός, η αποστατρια κλίκα Χρουστσώφ - Μπρέζνιεφ είχε αρπάζει τους καρπούς της σοσιαλιστικής σικοδόμησης που είχε καταχτήσει μέσα σε περισσότερο από τριάντα χρόνια ο Σοβιετικός λαός και μετάτρεψε βαθμιαία την πιο μεγάλη σοσιαλιστική χώρα σε μια ιμπεριαλιστική μεγάλη διναμη. Από πολύ παλιά οι ιμπεριαλιστές είχαν ονειρευτεί να δούν τη Σοβιετική Ένωση να εξελίσεται ειρηνικά από το σοσιαλισμό στον καπιταλισμό, αλλά σύμφωνα με το νόμο της ανισομετρης ανάπτιξης του τμπεριαλισμού και της διαμάχης για την παγκόσμια ηγεμονία. ηλθαν πρόσωπο με πρόσωπο με έναν τρομερό και πεισματάρη αντί-Όπως όλοι ξέρουμε, η Σοβιετι-

κη ρεβιζιονιστική αποστάτρια κλίκα έχει μετατρέψει μια συγκέντροποιημένη σε ψηλό βαθμό σοσιαλιστική εικονομία σε μια κρατικομονοπωλιακή καπιταλιστική οικογομία, που είναι συγκεντροποιημένη σε τέτοιο βαθμό που ξεπερνάει και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Στη διαρκεία της δεκαιτίας ποι οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν μπλέχτει στους επιθετικούς τους πόλεμους στο Βιετνάμ, την Καμπότζα και το Λάος, η Σοβιετική Ενωση ενίσχυσε ενεργητικά τη δύναμή της, μείωσε το χάσμα στην οικονομική ανάπτιξη ανάμεσα σ' αυτήν και τις Ηνωμένες Πολιτείες και διεύριλε σε τεράστιο βαθμό τη στρατιωτική της ισχύ. Έχει φτάσει τις Ηνωμένες Πολιτείες στους ατομικούς εξοπλισμούς και τις έχει ζεπερασει στους συμβατικούς. Καθώς μεγαλώνει η στρατιωτική και οικονομική δύναμη, ο Σοβιετικό; σοσιαλιμπεριαλισμός κάνει όλο και περισσότερο πιο κατάφορε; προσπάθειες να επεχταθεί και να διεισδύσει σ' όλες τις περιοχές του κόσμου Παιζει παντού μεγάλο ρολα με τις χαρσαίες, ναυτικές και αεροπορικές του δυνάμεις και μπλέκεται με τις Ηνωμένες Πολιτείες σ' έναν άγριο αγώνα για την κυριαρχία σε παγκόσμια κλίμακα και αποκαλύπτει έτσι τις επιθετικές του φιλοδοξίες που δεν έχουν προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία.

Ο Λένιν έλεγε ότι οι ιμπεριαλιστές διαιρούν τον κόσμο «ανάλογα με το κεφάλαιο, ανάλογα με την ισχύ ». Με την οικονομική και στρατιωτική τους δύναμη, που όλες οι άλλες χώρες με κανένα τροπο δεν μπορούν να φτάσουν, οι δυο υπερδυνάμεις επιδιώκουν την παγκόΕπειδή η γκορμπατσωφική Ρωσία κάνει τώρα το μεγαλύτερο θόρυβο γύρω από την ειρήνη και οι ανά τον κόσμο ψευτομαρξιστές δήθεν επαναστάτες τους ακολουθούν βροντοφωνάζοντας ότι η πηγή του παγκόσμιου πόλεμου είναι μόνο οι ΗΠΑ δημοσιεύουμε σήμερα ένα απόσπασμα από το ιστορικό κείμενο της Λαϊκή Ημερησίας που εκθέτει της γενικές γραμμές της μεγάλης στρατηγικής θεωρίας του Μάο Τσε Τουγκ για τους τρεις κόσμους. Ένα κείμενο που γράφτηκε στα 1977

σμια ηγεμονία. Το 1976 το ακαθάριστο εθνικό εισόδημα των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν πανω αποο 1.690 δισ δολλάρια ενώ της Σοβιετικής Ενώσης ήταν 930 Δισ. Δολλάρια . Και τα δυο μαζί αποτελούσαν περίπου το 40% τοι παγκόσμιου ακαθαριστού εθνικού εισοδηματός, η αξία της βιομηχανικής παραγωγής των Ηνωμένων Πολιτειών και της Σοβιετικής Ένωσης ξεπερνάει τη συνολική παραγωγή των τριών μεγαλύτερων Ευρωπαίκών καπιταλιστικών χωρών, της Δυτικής Γερμανίας, της Γαλλίας και της Βρετανίας. Στη στρατιωτική ισχύ, καμιά άλλη ιμπεριαλιστική χώρα δεν είναι (ση με καμιά από τις δυο υπερδυνάμεις. Και οι δυο έγουν γιλιάδες ατρατηγικά πυρηνικά όπλα, αρκετές εκατοντάδες στρατιωτικούς δορυφορούς, μερικές δεκάδες χιλιάδες μαχητικά αεροπλάνα, αρκετές εκατοντάδες από τα μεγαλύτερα ναυτικά σκάφη και τεράστια αποθέματα από άλλα συμβατικά όπλα. Στις στρατιωτικές δαπάνες, η Σοβιετική Ένωση και οι Ηνωμένες πολιτείες μαζί, ξεπερνούν κατά πολύ το σύνολο της Δυτικής Ευρώπης, της Ιαπωνίας και του Καναδά. Η πολεμική μηχανή των δυο υπερδυνάμεων σε ειρηνική περίοδο παίρνει ένα μέγεθος χωρίς προηγούμενο στην ανθρώπινη ι-

Η Σοβιετική ρεβιζιονιστική αποστάτρια κλίκα έχει προσπαθήσει σκληρά να απαλλαγεί από την κατηγορία λέγοντας ότι παρ' όλο που η Σοβιετική Ένωση είναι μια μεγάλη δύναμη, δεν είναι μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη. Μπορεί να πάρει κανείς στα σοβαρά τετοια λόγια, Δεν έχει εφαρμόσει η Σοβιετική Ένωση την ίδια ιμπεριαλιστική οικονομική λεήλασία, τον πολιτικό έλεγχο και τη στρατιωτική επέχταση όπως και οι Ηνωμένες Πολιτείες:

Οι Ηνωμένες Πολιτείες εκμεταλλεύονται άλλες χώρες, κύρια μέσα and the efferment remailmen up th μορφή επενδύσεων στο εξωτερικό. Σύμφωνα με επίσημες στατιστικές των Ηνωμένων Πολιτειών, το 1976 τα κέροη τους από τις αμέσες ιδιωτικές τους επενδύσεις στο εξωτερικό, συμπεριλαμβανόμενων και εισοδημάτων από προγόμια, έφταναν τα ύψος των 22,4 δισ. δολλαρίων, με ποσοστό κέρδου: που ξεπερνούσε το 16% - Αυτή είναι η άθλια απόδειξη για το πώς το μονοπωλιακο κεφάλαιο των ΗΠΑ ρουφάει το αίμα των λαών του κόσμου. Παρ' όλο ποι η Σοβιετική Ένωση υστερεί από τις Ηνωμένες Πολιτείες στο τελικό ποσό των κερδών που αρπάζουν από άλλες χώρες, δεν είναι καθόλου λιγωτερο άγρια στις μέθοδες λεηλασίας. Είναι κύρια μέσα από την -οικονομική βοήθεια» και τη «στρατιωτική βοήθεια» προς τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, που η Σοβιετική Ένωση αγοράζει φτηνά. πουλάει πανακριβα και αποσπάει τεράστια κέρδη στην πορεία. Γιο παράδειγμα, η Σοβιετική Ένωση πουλάει εμπορεύματα στην Ινδία κάτω από το όνομα της «βοήθειας» σε τιμές ψηλώτερες κατά 20 με 30% ή ακόμα και 200% από την διεθνή αγορά. Από την άλλη μεριά, αγοράζει εμπορεύματα από τις Ινδίες σε τιμές πολλές φορές μικρότερες κατά 20 μέχρι 30% Σύμφωνα με τις «Στατιστικές του Σοβιετικού Εξωτερικού Εμπόριου», η τιμή που πλήρωσε η Σοβιετική Ένωση για την εισαγωγή φυσικού αερίου από Ασιατικές χώρες, ήταν περίπου η μισή απ' αυτήν που χρέωσε για να το εξάγει στην Δύση. Η ίδια πηγή αποκαλύπτει ότι οι τιμές του ανθρακίτη, του χιτοσίδηρου και άλλων εμπορευμάτων που εξάγει η Σοβιετικη Ένωση στην Αίγυπτο, ήταν 80 με 150% μεγαλύτερες από τις τιμές.

των Οπλων και του Αφοπλισμοι των Ηνωμένων Πολιτειών, ήδη το 1974 οι πωλήσεις όπλων από τη Σο-Βιετική Ένωση έφταναν τα 5,5 δισ δολλάρια, ποσό που ήταν το 37.5% της παγκόσμιας εξαγωγής όπλων αυτό το χρόνο και που έκανε τη Σοβιετική Ένωση το δεύτερο μεγαλύτερο έμπορο όπλων μετά τις Ηνωμένες Πολιτείες. Και ακόμα παραπέρα, η Σοβιετική Ένωση πασχίζει να ελέγχει τους πελάτες της με μέσα, όπως το σταμάτημα της προμήθειας των απαραίτητων εξαρτημάτων και του εξοπλισμού και η πίεση κάνω σ' αυτούς για να πληρώσουν.

καν από την Υπηρεσία Ελέγχου

Για να ξεκαθαρισούν το δρόμο

που χρέωνε τη Δυτική Γερμανία για παρόμοιες εξαγωγές ... Δημοσιεύτηκε στο δυτικό τύπο, ότι στη διάρκεια του Αραβοισραηλινού πόλεμοι τον Οχτώβρη τοι 1973. «Η Ρωσσία όχι μόνο απαίτησε την πληρωμή σε μετρητά των όπλων που πούλησε, αλλά αύξησε τις τιμές τους όταν ο πόλεμος βρισκόταν στο απόγειό του -- Αφού οι κυριώτέρες ποετρελαισεξαγωγικές Αραβικές χώρες πλήρωσαν αυτό το ποσό σε δολλάρια των ΗΠΑ, η Σοβιετική Ενωση το χρησιμοποίησε για να δώσει ένα δάνειο σε ευρωδολλάρια με τόκο πανω από 10%

Οι Ηνωμένες Πολιτείες εξα σκούν τον έλεγχο πάνω στην οικονομία και την πολιτική ζωή πολλών χωρών μέσα από τις πολυεθνικές τους εταιρείες και από άλλα επιθετικά όργανα. Η Σοβιετική Ενωση σήμερα, προωθεί τέτοιες δραστηριότητες κύρια μέσα στην «σοσιαλιστική κοινότητα». Στο όνομα του «διεθνούς καταμερισμού εργασίας», του «σγεδιασμένου συντονισμού», της «πολυμερούς ενσωμάτωσης», της «διορθωτικής ενσωματωσης» κ.λπ., ελέγχει τα οικονομικά νεύρα σε πολλές χώρες και ασχολείται πυρετώδικα με τη λεηλασία και τον έλεγχο πάνω σ' αυτά σ' ότι αφορά τις πρώτες ύλες, τις τιμές της αγοράς στο διεθνές εμπόριο, τα πλάνα παραγωγης, τα υποχρεωτικά δάνεια και ακόμα και την ίδια την εργατική δύναμη για τη δημιουργία επενδύσεων και προσπαθεί με μανία να βάλει τις οικονομίες και την «περιορισμένη» κυριαρχία τους, ολοκληρωτικά στη Σοβιετική αφαίρα επιρροής, για να εγκαθιδρύσει την αποκαλούμενη «διεθνή σοσιαλιστική ιδιοχτησία» της «κοινότη-

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν επιδοθεί στην πώληση όπλων σε παγκόσμια κλιμακα, για να αποσπάσουν τεραστία κέρδη από αλλες χωρες και να κυριαρχήσουν σ΄ αυτές. Ανάμεσα στο 1966 και το 1976 έκαναν εξαγωγές όπλων αξίας 34,9 δισ. δολλαρίων. Στην ίδια περίοδο και για τον ίδιο σκοπό, η Σοβιετική Ένωση πουλήσε όπλα που έφταναν την αξία 20,2 δισ. δολλαρίων Σύμφωνα με στοιχεία που εκδόθη-

για την ηγεμονία, οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ανατρέψει έναν αριθμό από νόμιμες κυβερνήσεις στη Λατινική Αμερική, την Ασία και την Αφρική. Η Σοβιετική Ένωση έχει κάνει και συνεχίζει να κάνει το ίδιο σ΄ έναν αριθμό χωρών της Αφρικής και της Ανατολικής Ευρώπης.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν περίπου 400.000 από τις ένοπλες δυναμείς τους σταθμευμένες σε ξένα εδάφη Η Σοβιετική Ένωση έχει περίπου 700.000 στρατεύματα σε άλλες χώρες και έχει την Τσεχοσλοβακία, που είναι ένα κυριαρχό κράτος, κάτω από παρατεινόμενη (στην πραγματικότητα για αόριστο χρόνο) στρατιωτική κατοχή

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν μετατρέψει τα εδάφη πολλών χωρών σε στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ μέσα από στρατιωτικά σύμφωνα. Η Σοβιετική Ένωση έχει στρατιωτικές βάσεις ή εγκαταστάσεις στην Ανατολική Ευρώπη, τη Δαϊκή Δημοκρατία Μογγολίας, την Κούβα και την Αφρική, την Μεσόγειο και τον Ινόικο Ωκεανό. Έχει επίσης προσπαθήσει με θράσος να διακονίσει την κατοχή από τη μεριά της των βόρειων εδαφών και των χωρικών υδάτων της Ιαπωνίας. Έχει ακόμα προσπαθήσει να αρπάξει τα νησιά Σπιτσμπέργκεν από τη Νορβηνία. " Ότι είναι δικό μου μου ανήκει και ότι είναι δικό σου είναι διαπραγματεύσιμο». Αυτή είναι μια ειρωνική παρατήρηση που κυκλοφορεί πλατειά στους διπλωματικούς κύκλους της Δύσης, η Σοβιετική "Ενωση όμως είναι της γνώμης ότι δεν χρειάζονται πάντα ενοχλητικές διαπραγματεύσεις για να αποφασίσουν «αν το δικό σου, μου ανή-

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έστειλαν μισθοφόρους να εισβάλουν στην Κούβα και απόχτησαν έτσι ένα πολύ κακό ονομα. Με τον ίδιο τρόπο, η Σοβιετική Ένωση εστειλε μισθοφόρους για να πραγματοποιήσουν ένοπλη επέμβαση στην Αγκόλα και να εισβάλουν στο Ζαΐρ, και συνεχίζει να επεχτείνει τον επιθετικό της κύκλο.

Με λίγα λόγια, και η Σοβιετική

Ένωση και οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, οι μεγαλύτεροι διεθνείς εκμεταλλευτές και καταπιεστές, οι μεγαλύτερες δυνάμεις του πολέμου και της επίθεσης και οι κοινοί εχθροί όλων των λαών του κόσμου. Ο Λένιν έλεγε: « Ένας προλετάριος που ανέχεται τον παραμικρό καταναγκασμό άλλων εθνών από το δικό του έθνος δεν μπορεί να είναι σοσιαλιστής προλετάριος» . Η συμπεριφορά της Σοβιετικής Ένωσης στις διεθνείς υποθέσεις είναι η πεμπτουσία του ιμπεριαλισμού και του ηγεμονισμού, χωρίς ούτε ένα ίχνος σοσιαλιστικού προλεταριακού πνεύματος. Και όχι μόνον αυτό. Από τις δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις. η Σοβιετική Ένωση είναι η πιο θηριώδης, η πιο ριψοκίνδυνη, η πιο ύπουλη και η πιο επικίνδυνη πηγή ενός παγκόσμιου πόλεμου.

Γιατί το λέμε αυτό: Το λέμε μήπως γιατί η Σοβιετική Ένωση κατέχει Κινέζικα εδάφη κατά μήκος των βορειοανατολικών και βορειοδυτικών συνόρων της Κίνας κατά παράβαση των όρων της συμφωνίας και γιατί απειλεί την ασφάλειά της: Όχι. Και οι Ηνωμένες Πολιτείες επίσης έχουν εισβάλεικαι κατέχουν την Ταϊβάν μας, και είναι παρόμοια μια απειλή για την ασφάλειά μας. Χωρίς αμφιβολία, ο λαός κάθε ειδικής πειροχής μπορεί να αποφασίσει ποια υπερδύναμη ή ποια ιμπεριαλιστική χώρα αποτελεί την πιο άμεση απειλή σύμφωνα με τις δικές του ειδικές συνθήκες. Εδώ όμως πρόκειται για ένα γενικό ζήτημα που αφορά τη διεθνή κατάσταση σαν σύνολο και όχι σαν ένα ειδικό ζήτημα που αφορά μια ειδική περιοχή. Δεν οφείλεται σε τίποτα συμπτωματικές, πρόσκαιρες ή επιμέρους αιτίες το ότι η Σοβιετική Ένωση έχει γίνει η πιο επικίνδυνη από τις δυα υπερδυνάμεις σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτό καθορίζεται από ένα σύνολο ιστορικών συνθηκων κάτω από τις οποίες η Σοβιετική Ενωση έχει αναπτυχθεί και έχει γίνει μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη

Πρώτο, ο Σοβιετικός σοσιαλι-

μπεοιαλισμός είναι μια μπεοιαλιστική μεγάλη δύναμη που αναπτύχθηκε αργότερα από τις Ηνωμένες Πολιτείες και γιαυτό είναι πιο επιθετικός και ριψοκίνδυνος. Ο Λένιν, πριν από πολύ καιρό έλεγε ότι οι νεοφερμένες ιμπεριαλιστικές χώρες πάντα ήθελαν να μοιράσουν τον κόσμο ξανά και ότι εφόσον «ήλθαν στο τραπέζι των κεφαλαιοκρατικών φαγητών όταν όλες οι θέσεις ήταν πιασμένες», «είναι ακόμα περισσότερο αρπαχτικές, ακόμα περισσότερο ληστρικές» . «Χωρίς μια βίαιη αναδιανομή των αποικιών, οι νέες ιμπεριαλιστικές χώρες δεν μπορούν να αποχτήσουν τα προνόμια που απολαμβάνουν οι πιο παλιές (και λιγώτερο ισχυρές) ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις». Για να πετύχει την παγκόσμια κυριαρχία ο Σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός πρέπει να προσπαθήσει να αρπάξει τις περιογές που είναι κάτω από τον έλεγγο των ΗΠΑ, ακριβώς όπως η Γερμανία κάτω από τον Κάιζερ Γουλιέλμο ΙΙ και τον Χίτλερ και οι μεταπολεμικές Ηνωμένες Πολιτείες έπρεπε να προσπαθήσουν να αρπάξουν τις περιοχές που ήταν κάτω από τον έλεγγο της Βρετανίας και άλλων παλιάς σειράς ιμπεριαλιστών. Αυτός είναι ένας ιστορικός νόμος ανεξάρτητος από την θέληση του ανθρώπου. Γιαυτό ο Πρόεδρος Μάο τόνισε σε έναν λόγο τον Φλεβάρη του 1976: «Οι Ηνωμένες Πολιτείες θέλουν να προστατέψουν τα συμφέροντά τους στον κόσμο και η Σοβιετική Ένωση θέλει να επεχταθεί. Αυτό με κανένα τρόπο δεν μπορεί να αλλάξαι». Αναμφίβολα ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ συνεχίζει να επιδιώκει την παγκόσμια κυριαρχία, αλλά έχει προχωρήσει τόσο πολύ που πρέπει τώρα να παλέψει για να προστατεύσει τα καταχτημένα του συμφέροντα και γιαυτό πρέπει να περάσει στην άμυνα στη συνολική του στρατηγική. Από την άλλη μεριά, κάτω από την ετικέτα της «ει-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

TI ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕ Τ' APXAIA;

Το κείμενο που ακολουθεί το έγραψε για την εφημερίδα μας σύντροφος φιλόλογος. Παρ' όλο που ο ίδιος φέρνει την ευθύνη ολόκληρου του κειμένου, η «Ν.Α.» το υιοθετεί στην γενική του κατεύθυνση στη σκοπιά απ' όπου βλέπει το ζήτημα της γλώσσας και στις πολλές σωστές διαπιστώσεις του σχετικά με το συγκεκριμένο θόρυβο που ξεσήκωσαν οι βρυκόλακες του σκοταδισμού για την επαναφορά των αργαίων.

Και ξαφνικά, εκεί που όλοι πιστεύαμε ότι είχαμε ξεμπερδέψει πια με το γλωσσικό ζήτημα, μετά την επίσημη καθιέρωση της δημοτικής, να 'σου που μας έμπασαν φαντάσματα του παρελθόντος από το παράθυρο Γιατί γι' αυτό πρόκειται; ό,τι κατάφερε ο λαός κι η προοδευτική διανόηση να αποτινάξει με ανοιχτούς αγώνες, έρχονται τώρα οι «επαΐοντες» να μας το προσφέρουν καλυμμένο με σύγχρονους μανδύες

Το νέο φρούτο ονομάστηκε «πρόταση για επαναφορά στο γυμνάσιο των αρχαίων ελληνικών από το πρωτότυπο». Την πατρότητα της πρότασης διεκδικεί ο αξιότιμος υπουργός παιδείας κ. Τρίτσης, που η πρώτη του δουλειά, μόλις ανέλαβε καθήκοντα, ήταν να ρίζει το φταίζιμο για τα χαλια της εκπαίδευσης στου καθηγητές. Οι πρώτοι από τους οποίους δέχτηκε συγχαρητήρια —και δεν είναι τιχαίο αυτό — ήταν όλοι οι «τεθλιμμένοι συγγενείς» της γλωσσικής μας «καθαρότητας» μια «επιτροπή για την επαναφορά των αρχαίων στο γυμνάσιο», η σεπτή Εκκλησία της Ελλάδος και ο οίκος των γηραίων Αθανάτων - την Ακαδημία Αθηνών, βέβαια, εννοούμε Ολοί αυτοί, με αγαστό πνεύμα συνεργασίας, προσπαθούν ν' ανοίξουν, τα μάτια σ' εμάς τους πνευματικά φτωγοίς, τους γλωσσικά ανερμάτιστους.

Ποιό είναι το κύριο επιχείρημα τους: Η «λεξιπενία», η γλωσσική «ένδεια» ή, επί το λαϊκότερον, η φτώχεια του λεξιλογίου και της φρασεολογίας που χρησιμοποιούμε στην καθημερινή μας ζωή. Κάπου εδώ κολλάει απ' ορισμένους και ο γλωσσικός «ιμπεριαλισμός», η μαζική εισβολή δηλαδή ξένων λέξεων και φράσεων, χωρίς δική μας δυνατότητα άμυνας.

Πρώτα - πρώτα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι «κομίζουν γλαύκα εν Αθήνας». Εδώ κι έναν αιώνα, περίποι. βαρεθήκαμε ν' ακούμε τους «μορφωμένους» να κατηγορούν τους «άλλους», τη μάζα, αλλά και πολλούς επώνυμους, ότι δεν ξέρουν να μιλήσουν σωστά ελληνικά, και ιδιαίτερα τους νέους.

Έπειτα, τι ακριβώς εννοούν μ' αυτό: Ότι δε χρησιμοποιούμε την κατάλληλη λέξη ή φράση στην κατάλληλη περίσταση, ότι δεν είμαστε δηλαδή ακριβολόγοι; Μα, μήπως το εφαρμόζετε εσείς οι ίδιοι αυτό, κύριοι του κυβερνητικού κόμματος, τα έντυπά σας, οι εφημερίδες σας, οι αποφάσεις σας, ο πρωθυπουργός σας. Η μήπως νομίζετε ότι επειδή «η φτώχεια στο λεξιλόγιο δείχνει και φτώχεια στον τρόπο σκέψης», ισχύει και το αντίστροφο: Ο πολιτικός σας λόγος βρίθει από άκρατο βερμπαλισμό και στείρα λογοκοπία, είναι κούφιος στο περιεχόμενο.

Μήπως ότι μιλάμε «κλισαρισμένα» τυποποιημένα, και δε χρησιμοποιούμε όλο τον πλούτο και την ομορφιά της γλώσσας μας; κι εσείς που, υποτίθετε, προσπαθήσατε να υπερβείτε αυτόν τον ύφαλο; Τι καταφέρατε παραπάνω από το να κοροιδέψετε το λαό με τα παχιά σας λόγια και τα πυροτεχνήματα των νεολογισμών σας;

Και πως θα λύσουμε, λένε, το πρόβλημα: Με τη γλωσσική καλλιέργεια μέσα από πρωτότυπα —κι όχι μεταφρασμένα— αρχαία ελληνικά κείμενα, πιστεύοντας ότι ο πλούτος κι η πολυσημία του αρχαίου λεξιλογίου επαρκούν — ή, τουλάχιστον, είναι οι κύριοι παράγοντες → για τη γλωσσική μας κατάρτιση

Εδώ θα περίμενε κανείς ν' αποσαφηνιστεί για ποια ακριβώς αρχαία ελληνικά μας μιλούν και σε ποιά χρονικά πλαίσια τα τοποθετούν: συμπεριλαμβάνονται μόνο οι τέσσερις γνωστές διάλεκτοι - δωρική, αιολική, ιωνική, αιτική - , ή μήπως και η ελληνιστική κοινή: Από την απάντηση που θα δώσει κάποιος στο παραπάνω ερώτημα θα φανεί κατά πόσο θεωρεί ενιαία κι αδιάσπαστη την ελληνική, συνολικά, γλώσσα, κατά πόσο δηλαδή θ' αποδεχθεί το κύριο επιχείρημα των «καθαριστών», με βάση το οποίο δε δέχονταν οποιοδήποτε γλωσσικό στοιχείο που δεν προερχόταν απευθείας από την «ενιαία αρχαία ελληνική γλώσσα». Κοινός τόπος είναι ότι ενοούν, κυρίως, την αττική διάλεκτο. Αυτό φαίνεται, άλλωστε, και στο σχολικό βιβλίο των «Αρχαίων Ελληνικών» της Α΄ Λυκείου, όποι η συντριπτική πλειοψηφία των κειμένων είναι παρμένη απ' αυτή τη διάλεκτο. Αν όμως ήθελαν να είναι συνεπείς, πράγμα αδύνατο για τυφλωμένους σωβινιστές. θα διακήρυτταν τις εξής απλές αλλώστες:

α) ότι δεν υπαρχει ενιαία αρχαια ελληνική γλώσσα. Γράφει σχετικά ο Μανώλης Τριανταφιλλίδης: «Η αρχαία ελληνική γλώσσα παρουσιάζεται εξαρχής χωρισμένη σε διαλέκτους με τις υποδιαιρέσεις τους Μιλούν σε κάθε τόπο ένα ξεχωριστό ιδίωμα, και αυτό γράφηων. Από τα ιδιώματα αυτά διαμορφώνονται τοπικές κοινές, ώσπου αρχίζει να επιβάλλεται, με την πολιτική και πνευματική ακμή των Αθηνών, στον 50 αιώνα, η αττική διάλεκτος. Αυτή γίνεται δεύτερη γλώσσα των συμμέχων των Αθηναίων, επειτά και άλλων ολο και περισσότερων. Ελληνωνίνου.

β) Ότι η ελληνιστική κοινή (300) π.Χ. - 300 μ.Χ. περίποι) είναι αυτή που μοιάζει πιο πολύ, απ' όλες τις πλευρές, στο σημερινά νέα ελληνικά. Πάλι ζητάμε τη συνδρομή του Μ. Τριανταφιλλίδη: «Στους νεωτερισμούς της Ελληνιστικής κοινής έχομε τόσο άφθονα και τόσο χαρακτηριστικά προμηνύματα της νέας μας γλώσσας, ώστε μπορούμε να θεωρήσουμε την κοινή αυτή της εποχής του Χριστού σημαντικότατο σταθμό της γλωσσικής μας ιστορίας και αρχή και πρώτη εμφάνιση της νοελληνικής γλώσσας»:

Ενας σοβαρός, λοιπόν, επιστήμονας δε θα υποστήριζε είτε τη μια ακραία θέση, ότι δήθει η ελληνική γλώσσα είναι αδιάσπαστη και ενιαία μέσα στους αιώνες, ούτε, βέβαια, την άλλη, ότι η νέα ελληνική γλώσσα δεν έχει καμιά σοβαρή σχέση με τα λεγομενα αρχαία ελληνικά, ή, τουλάχιστον, μ' ενα κομμάτι τους

Οι υπερασπιστές της πρώτης αποψης στην πραγματικότητα είναι αυτοί που ταυτίζοιν γλώσσα με έθνος, υποτιμώντας όλους τους άλλους παράγοντες που συγκροτούν την έννοια του εθνούς - Εθνος είναι η ιστορικά διαμορφωμένη σταθερή κοινότητα ανθρώπων που εμφανίστηκε πάνω στη βάση της κοινής γλώσσας, του κοινού εδάφους, της κοινής οικονομικής ζωής και της κοινής ψυχοσύνθεση; που εκδηλώνεται στην κοινή κουλτούρα». Και δεν είναι περίεργο που όλος αυτός ο συρφετός των «μορφωμένων» είναι ακριβώς αυτός που σε κάθε επετειακή ευκαιρία επικαλείται τα «αιώνια ιδανικά της φυλής», θρηνεί τις «χαμένες πατρίδες» κ.τλ.

Αλλά δεν είναι μόνο ο κρυπτοεθνικισμός που βγαίνει στην επιφάνεια σε τέτοιες περιπτώσεις. Περιέργεια, από πρώτη άποψη, προκαλεί και το ότι τα αρχαία ελληνικά κείμενα θεωρούνται επίκουροι μόνο για τη γλωσσική καλλιέργεια των νεοελλήνων ή, κυρίως, έστω, γι' αυτήν. Και εδώ μπαίνει το ερώτημα; εμεις θέλουμε τ' αρχαία στην εκπαίδευση κύρια σαν γλωσσικό μάθημα ή σαν μάθημα γνωριμίας με τη σκέψη των μακριών προγόνων μας. Μια σκέψη που χάρισε στην ανθρωπότητα τις καλύτερες στιγμές της παιδικής της ηλικίας και την εξόπλισε με το διαλεχτικό τρόπο σκέψης και με τις δυο βασικές φιλοσοφικές κατευθυνσεις, που αντιπαλεύουν η μία την άλλη ακόμα και σήμερα, δηλαδή τον υλισμό και τον ιδεαλισμό. Οι κλασικοί του μαρξισμού διάβαζαν τους αρχαίους Έλληνες φιλόσοφους περισσότερο για την ίδια τη γλώσσα τους ή για να καλλιεργήσουν τη δική τους σκέψη: Μα, μπορεί ν' αντιτείνει κανείς, τους διάβαζαν από το πρωτότηπο Σύμφωνοι, γιατί ήθελαν να χαρούν και τη γλωσσική ομορφιά και χάρη. Μπορεί όμως να το δει έτσι ένα παιδί δεκατεσσάρων χρονών, που δεν έχει καλά - καλά μάθει να χειρίζεται το νεοελληνικό λόγο (κι όχι απλά να μιλάει ελληνικά, γιατί αυτο το καταφέρνει και κάποιος που δεν πηγαίνει σχολείο»).

Επειτα, πιστεύουμε ότι η διδασκαλία των νέων Ελληνικών στο γυμνάσιο έχει καλύψει τοις στόχους της, και χρειάζεται τ΄ αρχαία γι΄ απαραίτητο συμπλήρωμά της: Πιστεύουμε ότι έχουμε βγάλει από τα Πανεπιστημιά μας καθηγητές αρκετά εξοπλισμένους, ώστε ν΄ αντιμετωπίσουν τη σύγχρονη σχολική πραγματικότητα; Πιστεύουμε ότι έχουμε δώσει στα παιδιά τα σωστά κίνητρα για να μάθουν —όχι γογγίζοντας, αλλά με προθυμία— όχι μόνο τα νέα ή τ΄ αρχαία, αλλά όλα όσα πρέπει αν γνωρίζει ένας προσδευτικός άνθρωπος της εποχής μας: Γιατί, επομένως, ν΄ απομονώνουνε ένα ζήτημα μέσα σ΄ όλα τ΄ άλλα. ζήτημα που, στο κάτω - κάτω της γραφής, δεν είναι και το κυριότερο μέσα στη σημερινή κατάντια της παιδείας μας:

Μα θα μας πουν, δεν αναγνωρίζετε ότι υπάρχει πρόβλημα γλώσσας έκφρασης σήμερα στην ελληνική κοινωνία. Και βέβαια υπάρχει, όπως υπήρχε και εδώ και δεκαέξι αιώνες, τηρουμένων των αναλογιών (η διγλωσσία, για παράδειγμα, εμφανίστηκε στην ελληνιστική εποχή). Αλλωστε, δεν υπάρχει μόνο στους νέους. Οι «μεγαλύτεροι» νομίζετε ότι μιλούν καλύτερα: "Η μήπως το πρόβλημα της γλωσσικής έκφρασης δεν προκυπτει από τα γενικότερα προβλήματα μιας κοινωνίας: «Εικόνα σου είμαι, κοινωντα, και σου μοιάζω - λέει κάποιο τραγούδι. Αυτό ισχύει και για τη γλώσσα, μορφή κοινωνικής συνείδησης κατεξοχήν συντηρητική, σε σχέση με τ' άλλα στοιχεία που συναποτελούν το εποικοδόμημα. Αφού η κοινωνία μας περνάει κρίση σ' όλους τους τομείς, εδώ θα είχαμε εξαίρεση: Στην πηγή, λοιπόν, της αιτίας -και όχι στην έκφανσή της - πρέπει να αναζητήσουμε τις σωστές λύσεις. Η γλώσσα αλλάζει αργά μεν, αλλά κάποτε φτάνει να καλύψει τις νέες κοινωνικές και πνειματικές ανάγκες. Αν οι νέοι σήμερα χρησιμοπούν μια συγκεκριμένη «γλώσσα», το κάνουν γιατί αυτό εξυπηρετεί τις ανάγκες και τα ενδιαφέροντά τους. Με την άλλαγη της κοινωνίας, με το πέρασμά της σε μια νέα ποιότητα, θ' αλλάξει και ο τρόπος χρήσης της γλώσσας. Μόνο έτσι μπορούμε να εννοήσουμε πραγματικές λύσεις κυόχι αναζητώντας «φαντομαδες».

Σημειώστις

Μανώλη Τριανταφελλίδη, «Νεοελληνική γραμματική (της δημοτικής)», αναστύπωση της εκδοσης τοι ΟΕΣΒ (1941) με διορθώσεις. Ινστιτούτο Νοελληνικών Σποιδών, Ίδρυμα, Μανώκη Τριανταφελλίδη, Θεσινική 1978, από τη «Συνοπτική ιστορία της ελληνικής γιρωσας», σελ. Ι.
 Όπως παραπάνω, σελ. Ι

Β. Στάλιν: «Ο μαρξισμέν, και το εθνήκο ζήτημα», σελ. Ττης ελληνικής έκδοσης.

« Οι δυο ηγεμονιστικές δυνάμεις, η Σοβιετική Ένωση και οι Ηνωμένες Πολιτείες, είναι οι κοινοί εχθροί όλων των λαών του κόσμου και η Σοβιετική Ένωση είναι η πιο επικίνδυνη πηγή ενός Παγκόσμιου Πόλεμου »

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

ρήνης», ο Μπρέζνιεφ έχει δηλώσει ξεδιάντροπα ότι «με το δυνάμωμο του οικονομικού και αμυντικού διναμικού της, η Σοβιετική Ένωση κατάφερε να καταγτήσει μια ενέργητική και επιτυχή επιθετική πολιτική στο διεθνή στίβο» και ότι «στη διαμόρφωση της εξωτερικής μας πολιτικής πρέπει να υπολογίζουμε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την κατάσταση πραγμάτων σχεδόν σε κάθε σημείο του πλανήτη» Αυτό σημαίνει στην πραγματικότητα, ότι η Σοβιετική Ένωση έχει αποφασίσει να ακολουθήσει μια επιθετική στρατηγική για να καταπατήσει την ακεραιότητα άλλων χωρών, να αδυνατίσει και να παραγκωνίσει την επιρροή των ΗΠΑ σε όλα τα σημεία του κοσμου, στην προσπάθειά της να εγκαθιδρύσει τη δίκή της παγκόσμια ηγεμονία.

Δεύτερο, επειδή ο Σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός έχει ακόμα σχετικά χαμηλώτερο οικονομικό δυναμικό, πρέπει να στηρίζεται κύρια στη στρατιωτική του ισχύ και σε πολεμικές απειλές για να επεχταθεί. Αν και σε οικονομικό επίπεδο, η Σοβιετική Ένωση έχει ξεπεράσει πολύ τις ιμπεριαλιστικές χώρες δεύτερης κατηγορίας, βρισκεται σε δυσμενή θέση απέναντι στον ισχυρό ανταγωνιστή της και η οικονομική της δύναμη δεν φτάνει να καλύψει τις ανάγκες της για την παγκόσμια ηγεμονία. Γιαυτό καταγίνεται πυρετώδικα με την αύξηση των εξοπλισμών και τις πολεμικές προετοιμασίες, σε μια προσπάθεια να αποχτήσε: τη στρατιωτική υπεροχή για να μπορέσει να αρπάξει τις πλουτοπαραγωγικές πηγές, τον πλούτο και την εργατική δύναμη άλλων χωρών, για να αντισταθμίσει

την οικονομική της κατωτερότητα. Αυτός είναι ο γνωστός δρόμος που βάδισαν η Τσαρική Ρωσσίακαι η φασιστική Γερμανία, η Ιταλία και η Ιαπωνία στο παρελθόν. Σήμερα, η Σοβιετική Ενωση εχει διπλάσιες ένοπλες δυνάμεις από αυτές των Ηνωμένων Πολιτειών και διαθέτει πάνω από 400 μεταφορείς στρατηγικών πυρηνικών όπλων περισσότερους από τις Ηνωμένες Πολιτείες

Έχει πολλά περισσότερα άρματα μάχης, τεθωρακισμένα, ελαφρά όπλα και άλλα είδη συμβατικού οπλισμού. Κατέχει τώρα ένα «επιθετικό ναυτικό» και η συνολική χωρητικότητα των πολεμικών της πλοίων είναι σχεδόν ίση με αυτήν των ΗΠΑ. Σύμφωνα με δυτικές εχτιμήσεις, οι Σοβιετικές στρατιωτικές δαπάνες έχουν αυξηθεί τα τελευταία χρόνια με έναν κατά προσέγγιση ετήσιο ρυθμό 4 με 5% και απορροφούν περιπου το 12 με 15% του ακαθάριστου εθνικού της εισοδήματος (οι στρατιωτικές δαπάνες των Ηνωμένων Πολιτειών φτάνουν το 6% του ακαθάριστου εθνικού τους εισοδήματος). Οι Σοβιετικές στρατιωτικές δαπάνες για το οικονομικό έτος 1976 έχουν υπολογιστεί στα 127 δισ. δολλάρια που είναι περίπου 24% μεγαλύτερες από τις προγραμματισμένες δαπάνες των 102,7 δισ. δολλαρίων των Ηνωμένων Πολιτειών Ολα αυτά δείχνουν ότι η Σοβιετική Ένωση αναπόφευχτα θα υιοθετήσει μια επιθετική στρατηγική και θα καταφύγει κύρια στη βία και τις δυναμικές απειλές, στον ανταγωνίσμό της με τις Ηνωμένες Πολιτείες για την παγκόσμια ηγεμονία.

Τρίτο, η Σοβιετική γραφειοκρατική μονοπωλιακή καπιταλιστική κλικα έχει μετατρέψει μια ψηλά συγκεντροποιημένη κρατική σοσιαλιστική οικονομία σε μια κρατικομονοπωλιακή καπιταλιστική οικονομια που όμοιά της δεν ππάρχει σε καμιά άλλη ιμπεριαλιστική χώρα. και έχει μετατρέψει ένα κράτος κάto and thy dixtatopia tou mpone ταριάτου σε ένα κράτος κάτω απο φασιστική διχτατορία. Γιαυτο είναι ευκολότερο για τον Σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό να βάλει ολόκληρη την οικονομία σε μια στρατιωτική βάση και να στρατιωτικόποιήσει ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό Η κλίκα του Μπρέζνιεφ έχει διαθέσει το 20% του εθνικού είσοδήματος για στρατιωτικές δαπάνες και δηλώνει ανοιχτά ότι είναι «έτοιμη σε κάθε στιγμή να μετατρέψει την οικονομία σ' ένα στρατιώτικό πρόγραμμα» Η κλικά συνεχίζει να ενισχύει τον κρατικό μηχανισμό και πασχίζει να προσδέσει το Σοβιετικό λαό στο πολεμικό της άρμα. Η Κα Γκε Μπε, η οργάνωση των Σοβιετικών μυστικών υπηρεσιών, έχει γίνει ένα σπαθί του κρέ μεται πάνω από τα κεφάλια του λαου της Σοβιετικής Ένωσης και πολλών άλλων γωρών. Οι Σοβιετικές αρχές καταβάλουν κάθε προσπάθεια να δηλητηριάσουν το μυαλό του λαού με το μιλιταρισμό και να απλώσουν τον μεγαλορώσσικο σωβινισμό μέσα από τα μέσα ανημέρωσης, τη λογοτέχνια και την τέχνη, την εκπαίδευση και άλλα κανάλια. Εξυμνούν συστηματικά τους στρατιωτικούς και πολιτικούς αρχηγούς και τους τυχοδιώκτες της Τσαρικής Ρωσσίας ποι έδωσαν «αξιόλογες υπηρεσίες» προωθώντας επιδρομές στο εξωτερικό και ανοιχτά καλούν για την συνέχιση της επιθετικής παράδοσης των παλιών Τσάρων, έτσι που με μια στιγμιαία ειδοποίηση να κάνουν εκατομύρια λαού βορά στα κανόνια για τους

καινούργιους επιθετικούς πόλε-

Τέταρτο, ο Σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός έχει εμφανιστεί σαν αποτελεσμα του εκφυλισμού της πρώτης σοσιαλιστικής γώρας στον κόσμο. Γιαυτό μπορεί να εκμεταλλεύεται το κύρος του Λένιν και να ανεμίζει το λάβαρο του «σοσιαλισμού» για να εξαπατά και να ξεγελά τους λικούς παντού. Ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ από πολύ καιρό ακολοι θεί πολιτική επιθετισμού και ηγεμονισμού και πάντα έχει συναντήσει την αντίσταση και έχειυποστεί την αποκάλυψη και την κατάγγελία από τη μεριά των καταπιεζόμενων λαιών και εθνών σ' ολόκληρο τον κόσμο και όλους τους λογικούς αυρθώπους συμπεριλαμβανομένων και όσων είναι στις Ηνωμένες Πολιτείες Η προοδευτική παγκόσμια κοινή γνώμη γνωρίζει. πια την αληθινή του φύση και θα συνεχίσει να μάχεται ενάντιά του. Ο Σοβιετικός συσιαλιμπεριαλισμός είναι μια δύναμη που εμφανίστηκε τελευταία και φοράει τη μάσκα του «σοσιαλισμού». Η πάλη για την απόκρουση, αποκάλυψη και την καταγγελία του είναι κατά συνέπεια πολύ πιο δύσκολη υπόθεση Χρειάζουται σκληρέ, προσπάθειες για να βοηθήσουμε τους λαούς του κόσμου να αναγνωρίσουν την πραγματική του φύση. Παρ' όλο ποι όλο και περισσότεροι ανθρώποι έχουν καταφέρει να δουν την επιθετική και ηγεμονιστική πολιτική της Σοβιετικής θΕνώσης με τα πραγματικά της χρώματα και η μπογιά στην ταμπέλα του «σοσιαλισμού» της ξεφλουδίζει μέρα με τη μέρα, δεν πρέπει να πιστεύουμε ότι η Σοβιετική Ενωση έχει χάσει εντελώς την ικανότητα της να εξαπατά. Προωθώντας την επιθετικότητα, την ανάμειξη, την υπομόνευση και την επεχταση φοραει παντα τον μανδύα της «εκπλήρωσης των διεθνιστικών υποχρεώσεων», «της υποστηριξης των εθνικοαπελειθερωτικών κινημάτων», «της πάλης ενάντισ στον παλιό και νέο ιμπεριαλισμό», «της διασφάλισης των συμφερόντων της ειρήνης και της δημοκρατίας» και τα όμοια. Χρειάζεται αρκετός καιρός για να αναγνωρίσει κανείς την ουσία της και η Κίνα έχει τη δική της εμπειρίσ σ' ότι αφορα αυτό. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι αιτή η

υποκρισία, χαραχτηριστική της Συβιετικής Ένωσης μεγαλώνει τον ιδιαίτερο κίνδυνο που αποτελεί αυτή σαν μια ιμπεριαλιστική υπερδυνομή.

Αυτά τα αντικειμενικά ιστορικά χαρακτηριστικά της Σοβιετικής Ενώσης, την κάνουν χωρίς αμφιβολία πιο επικινδύνη από τις Ηνωμένες Πολιτείες σαν μια πηγή του παγκόσμιου πόλεμου

Ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ δεν έχει αλλάξει σ' ότι αφορά την επιθετική και ηγεμονιστική του πολιτική, ούτε έχει ελαττώσει την εκμετάλλευση και την καταπίεση των λαών στο εσωτερικό και στο εξωτερικό Γιαυτό, οι δύο ηγεμονιστικές δυνάμεις, η Σοβιετική Ένωση και οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι και οι δυο καινοί εχθροί των λαών του κόσμου. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Αν όμως, παρ' όλα όσα είπαμε παραπάνω, εξακολουθήσουμε να βάζουμε αδιαφοροποίητα τις δυο υπερδυνάμεις στο ίδιο τσουβάλι και δεν δείχνουμε ξεκάθαρα ότι η Σοβιετική Ένωση είναι ο πιο επικίνδυνος υποκινητής του παγκόσμιου πόλεμου, το μόνο που θα κάναμε θα ήταν να εξασθενίσουμε την επαναστατική επαγρύπνιση των λαών και να θολώνουμε τον κύριο στόχο στην πάλη ενάντια στον ηγεμονισμό. Γιαυτό, δεν πρέπει με κανένα τρόπο να παιξουμε το παιχνίδι της απάτης και της συνομωσίας της Σοβιετικής Ένωσης και να δίνουμε το πράσινο φως στις πολεμικές προετοιμασίες και τις επιθετικές the everyeies.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΕΔΑ ΚΑΙ ΣΤΟ «Κ»ΚΕεσ.

Στην ΕΔΑ η διάσπαση ολοκληρώθηκε, στο «Κ»ΚΕ εσωτερικού προχωράει με ταχύτητα. Έτσι λοιπόν όπως το είχαμε διαπιστώσει, η ζωή κυλάει και ο σοσιαλιμπεριαλισμός γίνεται όλο και πιο ρυθμιστικός, πιο καθοριστικός παράγοντας στις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις. Και το πρώτο που κάνει είναι να ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς στα κόμματα που βρίσκονται δίπλα του, που έχουν φιλικές σχέσεις μαζί του, που έχουν από κει τις ρίζες τους.

Τόσο λοιπόν η ΕΔΑ όσο και το «Κ»ΚΕ εσωτερικού, βρισκόντουσαν στην τροχιά του Γκορμπατσώφ κι αυτό το συμπέρασμα το βγάζουμε από την γενικότερη ιδεολογικοπολιτική τους πλατφόρμα. Βέβαια αρκετοί από τους ρεβιζιονιστές ηγέτες των δύο αυτών κομμάτων, έχουν ασπασθεί το αστικό φιλελευθερισμό και έτσι δεν θαυμά-

ΔΙΑΣΠΑΣΘΗΚΕ Η ΕΔΑ

Να τι έγραψαν οι εφημερίδες στις 16 του Γενάρη:

«ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ, που ανέτρεψε την πολιτική της ΕΔΑ στη χώρα μας», χαρακτήρισε ο Μανώλης Γλέζος, σε χτεσινή συνέντευξη Τύπου, την εκλογή του Αντρέα Λεντάκη ως νέου προέδρου του κόμματος

Ο κ Γλέζος, φανερά εκνευρισμένος, ανέφερε σε ένα αρκετά μεγάλο ακροατήριο - εκτός από τους δημοσιογράφους, τους ακόλουθους λόγους που συνέβαλαν στην διάσπαση της ΕΔΑ:

Οι 3 λόγοι

- Καταπατήθηκε με τον πιο βάναυσο τρόπο η δημοκρατία μέσα στο κόμμα
- Επιχειρήθηκε και πραγματοποιήθηκε πραξικοπηματική ανατροπή της πολιτικής της ΕΔΑ από την ομάδα Κατριβάνου.
- Δεν υπήρξε δημοκρατία στις εργασίες του Συνεδρίου

Και ο κ. Γλέξος διευκρίνισε. ότι, ενώ είχαν γίνει διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις αντιμαχόμενες τάσεις και η «τάση Γλέξοι» είχε κάνει συγκεκριμένες προτάσεις, έγινε πραξικόπημα και εξελέγη το περασμένο Σαββατοκύριακο νέος πρόεδρος.

«Τώρα, ειπε ο κ. Γλέζος, εμείς η μειοψηφία, είμαστε υποχρεωμένοι να προχωρήσουμε στη συνδιάσκεψη, η οποία θα ολοκληρώσει τις εργασίες του συνεδρίου, που διεκόπησαν. η συνδιάσκεψη θα γίνει την ερχόμενη εβδομάδα».

Νομίζουμε ότι το μόνο που έχουμε να συμπληρώσουμε εμείς είναι, ότι ο Λεντάκης βγήκε στην επικαιρότητα από τις στήλες της «Πρώτης» (του απογευματινού Ριζοσπάστη), πριν καλά - καλά προλάβει να γίνει πρόεδρος της ΕΔΑ.

Και η πρώτη του τοποθέτηση είναι για την συνεργασία Κατριβάνου - Φλωράκη στις δημοτικές του δήμου της Αθήνας, αλλά και για την γέφυρα που θέλει να παίξει η ΕΔΑ στις εξελίξεις που έρχονται. Μια γέφυρα για να στηθεί το φιλορώσικο μπλοκ Παπανδρέου - Φλωράκη: Αναφέρουμε αποσπάσματα απ' την συνέντευξη του Λεντάκη (Πρώτη 13 Γενάρη).

«Παρά την προσήλωση στην πολιτική της «κριτικής υποστήριζης» προς το ΠΑΣΟΚ, ο Α. Λεντάκης επιμένει ότι η επιλογή της ΕΔΑ για εκλογική συνεργασία με τις άλλες αριστερές όυνάμεις στην Αθηνα, ήταν σωστή - την είχε υποστηρίζει και τότε, το εκτιμά και τώρα -και πιστεθεί ότι «η ζωή θα δείζει» αν η συμπαράταζη εκείνη θα βρεί τη συνέχεια της στη νέα μετεκλογική κατάσταση, «Θα συνεχίσουμε, λέει, τις επαφές μας, δεν αποκλείουμε κανέναν και σε ισότιμη βάση θα επιχειρήσουμε τη νέα μας πορεία».

«Στο χώρο της Αριστεράς, πιστεύει ο Α Λεντάκης » «και από αυτόν δεν πρέπει να εξαιρέσουμε το ΠΑΣΟΚ» - η ΕΛΑ έχει να παίξει σημαντικό ρόλο, κλιμακώνοντας συνεργασίες σε περισσότερα επίπεδα».

Γιαυτή του την προσφορά στον σοσιαλιμπεριαλισμό άρχισαν οι έπαινοι και αναφορά στην παλαιότερη του δράση από τις στήλες της «Πρώτης». Τον αναφέρουν σαν «Αντρέα» που χτυπούν το βράδυ στην ταράτσα, τον αποκαλούν σύμβολο και τραγούδι της Αριστεράς κ.τ.λ.

Ποιος θα πίστευε ότι ο «Αντρέας» δεν ξεχάστηκε αλλά θα μνημονεύονταν από το «Κ»Κεξ.!! Δεν είναι τυχαία όλα αυτά, ούτε η επιλογή του Δεντάκη στη θέση του ζουν τον Ρώσικο σοσιαλφασισμό.

Όμως όσο προχωράνε τα πράγματα, οι Ρώσοι δεν ανέχονται μεσοβέζικες καταστάσεις και όλο και πιο πολύ θέλουν να βάλουν κάτω απ' την μπαγκέτα τους, να μετατρέψουν σ' υποχείριά τους, όλα αυτά τα κόμματα που βρίσκονται δίπλα τους. Βέβαια αυτό έχει σαν συνέπεια να ξεσκεπάζεται ο ρόλος της Ρώσικης υπερδύναμης σε ηγέτες αυτών των κομμάτων που δεν έχουν εξελιχθεί σε δούλους της και αυτοί να επιζητούν μεγαλύτερη ανεξαρτησία π.χ. Μπανιάς, Γλέζος. Υπάρχουν και άλλοι που συμβιβάζονται όσο προβάλει η ώρα της επίσκεψης Γκορμπατσώφ π.χ. Λεντάκης, Λρακόπουλος.

Για να δούμε όμως πιο συγκεκριμένα τι έγινε αυτές τις μέρες στην ΕΔΑ και στο εσωτερικό.

Προέδρου της ΕΔΑ, ούτε οι έπαινοι του Φλωράκη.

Όλα στοχεύουν στην απομόνωση του Γλέζου και αν είναι δυνατόν στην υποταγή του, 'Όμως ο Γλέζος προβάλει αντίσταση και καλά κάνει, αλλα δες βάζει το μαχαίρι στο λαιμό. Δεν ξεκαθαρίζει τα γενικώτερα πολιτικά ζητήματα σ΄ αυτή τη σύγκρουση και δεν χτυπάει την καρδιά της αιτίας της διάσπασης της ΕΔΑ. Την Ρωσία, δηλαδή τον Στουκάλιν και τον Φλωράκη, έτσι δεν ολοκληρώνει τα βήματά του, μένει στην μέση του δρόμου και δεν πείθει ουτε τα μέλη της ΕΔΑ.

Επιπλέον ερωτοτροπεί με τον Κύρκο και αντικειμενικά ενισχύει τη διάσπαση στο «Κ«ΚΕ εσωτερικού, αντί να δει εκεί ότι ο Κύρκος είναι ο Κατριβάνος, ότι ο Φιλίνης είναι ο Λεντάκης.

Σειρά τώρα να δούμε την εξέλιξη του «Κ»ΚΕ εσωτερικού όπου τις τελευταίες μέρες φάνηκε καθαρά ότι η διάσπαση είναι ζήτημα ημερών.

ΕΠΙΣΗΜΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Με αυτό τον τίτλο πολλές αστικές φυλλάδες σχολίασαν τα γεγονότα στο εσωτερικό. Για να δούμε τι ακριβώς έγινε; Η τάση Μπανιά έκανε σύσκεψη στην Πάντειο και αποφάσισε να μην προχωρήσει στον νέο φορέα, εάν αυτός δεν θα έχει τον τίτλο Κομμουνισμός.

Επίσης αποφάσισαν να κυκλοφορήσουν 15μερο περιοδικό με τίτλο το «Κ». Έτσι έκαναν μια πρόταση στην συνεδρίαση της Κ.Ε. του εσωτερικού για τις παραπάνω αποφάσεις τους και μιας και δεν τα βρήκαν, αποχώρησε η τάση Μπανιά από την Γραμματεία και το Εκτελεστικό γραφείο. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Μπανιας έκανε, ότι παραχωρήσεις ήθελε ο Κύρκος αλλά ο τελευταίος αρνήθηκε το «Κομουνιστικό» στον τίτλο. Εδώ έχει σημασία να δούμε ότι μόνιμα το κόμμα τοι Φλωράκη έβαζε σαν όρο για να κανει συνεργασία με το εσωτερικό να μην υπάρχει το «Κομμουνιστικό». Σήμερα βλέποντας τις εξελίξεις και τις θέσεις του Κύρκου προτείνει μια άλλη αντιμετώπιση. Τα αποσπάσματα ποι παραθέτουμε είναι από τις θέσεις για το 12ο συνέδριο του ψευτοΚ-Ετ.

«ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ έγιναν και γίνονται και στο κόμμα
τοι «εσωτερικού». Η κρίση φυσιογνωμίας, που το διαπερνά, οδηγεί σε οξύτατη διαπάλη για την
ίδια τη φύση και το μέλλον του
και για τις σχέσεις του με τις άλλες πολιτικές δυνάμεις. Εντείνονται οι αντιφάσεις και τα αδιέξοδά του. Με έκτακτο συνέδριό του
αποφάσισε τη μετεξέλιξή του σε
νέο αριστερό φορέα

Οι ιδεολογικές και στρατηγικές διαφορές απόψεων ανάμεσα στο ΚΚΕ και το «εσωτερικό» παραμένουν μεγάλες. Δεν πρέπει όμως να αποτελέσουν εμπόδιο στις προσπάθειές μας για τη συνεργασία μαζί του στο μαζικό κίνημα και για τη μετατόπιση δυνάμεών του σε θετικότερες για το αριστερό κίνημα θέσεις». (Ποντίκι 16/Γενάρη).

Ετσι λοιπόν είναι σίγουρο ότι το φιλορώσικο μπλόκ Παπανδρέου - Φλωράκη έρχεται να το στήσει όχι μόνο ο Κατριβάνος με τον Λεντάκη αλλα και ο Κύρκος με
τον Φιλίνη και τους Δρακόπουλο - Ελευθερίου, για να μας θυμίσουν
την παροιμία «ο λύκος κι αν εγέρασε κι άλλαξε το μαλλί του ούτε
την τρίχα του άλλαξε, ούτε την
κεφαλή του».

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΙΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΛΟΓΙΑ 7/10

Με την ανακοίνωση της πρότασης από την κυβέρνηση Ρήγκαν για ανατροπή της αναλογίας της στρατιωτικής βοήθειας σε Ελλάδα και Τουρκία για το 1988 της γνωστής 7 προς 10, ξεσηκώθηκε μεγάλη αντίδραση από την ελληνική πλευρά. Ταυτόχρονα ανακοινώθηκαν και τα ποσά συμπληρωματικής βοήθειας για το 1987.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου χρησιμοποιεί κάθε δυνατό μέσο για να πιέσει τους Αμερικάνους να εξασφαλίσει μεγαλύτερη βοήθεια και συνάμα για να ξεγελάσει την κοινή γνώμη. Ανεπίσημες διαμαρτυρίες, φασαρία στον Τύπο, επιστράτευση οποιασδήποτε «φιλελληνικής» τάσης.

Η βοήθεια αυτή με την καθορισμένη αναλογία 7 προς 10 ξεκίνησε το 1977, όταν η Ελλάδα είχε καλές σχέσεις με Αμερική και Ευρώπη και δεσμούς με αυτές. Τότε ήταν που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πρόσφερε «γενναιόδωρα» βοήθεια 700 εκατομμυρίων δολλαρίων για μια περίοδο 4 χρόνων. Αντίστοιχα προς την Τουρκία η βοήθεια την περίοδο εκείνη ήταν 1 δισεκατομμύριο δολλάρια. Από τότε η αναλογία αυτή τηρήθηκε. Και τώρα ανατρέπεται το 7 προς 10 για το 1988 και, γίνεται περίπου 5,5 προς 10 και η συμπληρωματική βοήθεια για το 1987, είναι μηδέν.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου και όλος ο φιλοκυβερνητικός τύπος αποδίδουν το γεγονός στο μεγάλο φιλοτουρκισμό της Αμερικής. Και βρίσκουν έτσι μια νέα ευκαιρία να ξεσπαθώσουν εκτονώνοντας τον αντιτούρκικο σωβινισμό τους. Αυτό όμως από μόνο του δε φτάνει για να εξηγήσει το γεγονός ότι τη συμπληρωματική βοήθεια για το '87 θα την πάρουν εκτός από την Τουρκία και οι υπόλοιπες χώρες με αμερικάνικες βάσεις, —Ισπανία, Πορτογαλία και Φιλιππίνες— εκτός της Ελλάδας.

Ποιούς λόγους θα είχε η κυβέρνηση Ρήγκαν να κάνει αυτή την πρόταση και μάλιστα ενόψει της υπογραφής της συμφωνίας για τις βάσεις;

Η στροφή του Αντρέα Παπαντρέου προς τους Ρώσους δύσκολα πια μπορεί να κρυφτεί. Τα μικρά προσεχτικά βήματά του δεν μπορούν να κρύψουν τη μεγάλη του βιασύνη να περάσει την Ελλάδα οριστικά στο Ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Ενώ όμως η τοποθέτηση του Αντρέα Παπαντρέου είναι σαφής με τη μεριά των Ρώσων, ο τρόπος που διάλεξε για να απαγκιστρώσει την Ελλάδα από τη Δύση και τους Αμερικάνους είναι ο πιο ύπουλος. Ο αντιαμερικανισμός του είναι πονηρός, θολός και αμφίβολος, ακριβώς γιατί δεν προέρχεται από τάση για ανεξαρτητοποίηση της χώρας, ούτε έχει δημοκρατικές βάσεις. Γι' αυτό και έχει μπερδέψει πολύ κόσμο στο θέμα αυτό.

Είναι ο γνησιότερος εκφραστής του πιο αντιδραστικού τμήματος της αστικής τάξης στην Ελλάδα που είναι αποφασισμένο να πουλάει τη χώρα και το τομάρι του σε όποιον του δίνει τις μεγαλύτερες πολιτικές, οικονομικές, στρατιωτικές εγγυήσεις. Δεν έχει κανένα ενδοιασμό στον τρόπο που θ' αλλάξει αφεντικό. Αδιαφορεί απόλυτα για τις συνέπειες.

Αυτή η επικίνδυνη ταχτική του Παπαντρέου πιστεύουμε ότι θα τον αναδείξει στον πιο ύπουλο πραξικοπηματία πρωθυπουργό της Ελληνικής Ιστορίας.

Ίδια στάση ακολουθεί και στην ΕΟΚ. Απ' τη μια συμμετέχει και απ' την άλλη χτυπάει διαρκώς την ενότητάς της. 'Αλλο ένα χτύπημα για το λαό και τη χώρα.

Και ταυτόχρονα είναι γλοιώδης απέναντι στο παληό του αφεντικό. Έχει σαν αρχή του στις σχέσεις μαζί του «το χέρι που δεν μπορείς να το δαγκώσεις φίλησέ το». Ακολουθεί ταχτική που ούτε και οι πιο καθυστερημένοι δούλοι της φεουδαρχίας δεν είχαν. Σκύβει άνετα τη μέση του όταν αυτό χρειαστεί.

Λένε οι ΑΧΕΠΑΝΣ: «Δε σας συμπαραστεκόμαστε για το 7 προς 10 επειδή είσαστε αχάριστοι, χτυπήσατε τον Τρούμαν και τη "φιλελληνική" του πολιτική».

Ο Παπαντρέου είναι πρόθυμος να επανορθώσει, προτείνοντας την αποκατάστασή του. Και μαζί μ' αυτό πλέκει εγκώμια στους ΑΧΕΠΑΝΣ: «Είναι γνωστές οι δραστηριότητές σας, είπε στους εκπροσώπους που τον επισκέφθηκαν στον τομέα της υπεράσπισης της εθνικής ανεξαρτησίας κι αξιοπρέπειας της χώρας μας». Στο δε Κυπριακό οι ΑΧΕΠΑΝΣ υποστηρίζουν την πρόταση Κουεγιάρ.

Εκεί οδηγείται όποιος δεν έχει αρχές και ενδοιασμούς.

ΝΑ ΜΗΝ ΕΡΘΕΙ Ο ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΟΦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

στισμού (Γιαννόπουλος).

Προς το παρόν φαγώθηκε μόνο ο επικεφαλής της αντι-ΚΚεξ γραμμής μέσα στο ΠΑΣΟΚ Γιαννόπουλος, όμως και οι μέρες των υπόλουπων είναι μετρημένες,

Οι επίσημες 24ωρες απεργίες υπό την καθοδήγηση όλης σχεδόν της αστικής τάξης που εγκαινίασε το ψευτοΚΚΕ στις 15 του Γενάρη θα έχουν σαν στόχο αυτή την πασοκική φράξια. Σ' αυτό το παιχνίδι του σοσιαλιμπεριαλισμού με πάθος συμμετέχει ο Μητσοτάκης πιστεύοντας ότι ο Παπανδρέου και η Μόσχα θα αφήσουν ποτέ τη Ν.Δ. να έρθει με εκλογές στην εξουσία. Αυτός ανόητα έχει συγκροτήσει ένα αντι - ΠΑ-ΣΟΚ μέτωπο με το ψευτοΚΚΕ χτιπώντας με πολλαπλάσια δύναμη τους κεντρικούς πολιτικούς εχθρούς του ψευτοΚΚΕ μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Ταυτόχρονα όμως η ίδια η Μητσοτακική ηγεσία γίνεται αντικείμενο επίθεσης και υπονόμευσης μέσα στη ΝΔ από τη μεριά των πιο υφεσιακών απέναντι στη Ρωσία και φίλων της δήθεν «απλής αναλογικής» δυνάμεων της παλήας δεξιάς. (Στεφανόπουλος - Έβερτ).

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με την αυταρχική Κουτσογιωργική φράξια μέσα στο ΠΑΣΟΚ που καβαλάει κι αυτή το δήθεν αριστερό ρεύμα για να μην την πάρει η μπόρα της πολιτικής της πείνας. Αυτό φάνηκε με στη στάση της στο ξήτημα των ενοικίων που συντάχθηκε με το ενοικισστάσιο των Σαραντίτη Παπανδρέου και στο ζήτημα του επιδόματος στους χαμηλόμισθους όπου συντάχθηκε με τον Γεννηματά.

Όμως αυτή η παλαιοκομματικήφράξια ποι προέρχεται από το παληό κέντρο και δεν έχει στο μυαλό της παρά να γευτεί μια ακόμα τετραετία στην εξουσία δεν έχει καμιά πολιτική πλατφόρμα. Αυτοί που ξέρουν που πάνε είναι οι δήθεν μαρξιστές, οι προωθητές της συμμαχίας με το ψευτοΚΚΕ, οι οπαδοί, της δήθεν απλής αναλογικής αυτοί που έχουν σαν πολιτικούς εκφραστές τα τσιράκια του Παπανδρέου Λαλιώτη και Γεννηματά.

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Αυτοί αποτελούν την σοσιαλφασιστική ανερχόμενη φράξια του ΠΑΣΟΚ κάτω από την κρυφή καθοδήγηση του ίδιου του Παπανδρέου.

Είναι το ακριβώς αντίθετο από μια πραγματική αριστερά και θάναι μια τραγωδία αν μπορέσουν να συσπειρώσουν αντιιμπεριαλιστικές και αντιηγεμονιστικές πλευρές της βάσης και των μεσαίων στελεχών του ΠΑΣΟΚ: Εννοείται ότι το πραγματικό πλεονέχτημα αυτών των «επαναστατών» είναι ο προστάτης τους πρωθυπουργός, η νέα τριάδα ηγετών του στρατού, το σπίτι του λαού και τέλος ο μεγάλος αρχηγός Γκορμπατσώφ. Θάταν πραγματικά μεγάλη τιμή γι' αυτούς να είναι Καντάφι. Αυτός ο φασίστας τουλάχιστον σε μια πρώτη φάση έκανε έναν αντιαμερικάνικο αγώνα και ακόμα και σήμερα δεν έγει υποταχθεί ολότελα στη Ρωσία.

Αντίθετα αυτοί δουλεύουν κάτω από τη σκιά της Ρωσίας και χάρη σ' αυτήν. Μπορεί λοιπόν να φανταστεί ο αναγνώστης ότι αφού έται διαμορφώνεται το πολιτικό σκηνικό κάτω από την σκιά του Γκορμπατσώφ, πόσο γοργότερα θα κινηθούν σ' αυτή την κατεύθυνση τα πράγματα, όταν αυτός έρθει στην Ελλάδα.

Το μόνο καλό σ' αυτή την περίπτωση θα είναι που αρκετές αυταπάτες σχετικά με το ρόλο του Παπανδρέου θα συντριβούν. Λέμε μόνο αρκετές γιατί αυτός θα παίξει για πολύ καιρό ακόμα το χαρτί της παραπλάνησης. Αυτός πάντα θα ισχυρίζεται ότι τον οδηγούν προς τη Μόσχα οι «αριστεροί» του ΠΑ-ΣΟΚ, το ψευτοΚΚΕ, η οικονομική κρίση και η πίεση της Εργατικής τάξης και το πιο σημαντικό η φιλοτουρκική πολιτική των αμερικάνων. Αυτός μέχρι τέλους θα είναι γλοιώδης προς τους αμερικάνους και θα καλοπιάνει όλο και περισσότερο τους υφεσιακούς των ΗΠΑ απέναντι στην ΕΣΣΔ, και για ένα επίσης μεγάλο διάστημα θα τους αφήνει θέσεις μέσα στην Ελλάδα. Αυτός θα παριστάνει τον Ευρωπαίο αρκεί η Ευρώπη να στρέφεται ενάντια στις ΗΠΑ και το φίλο του ιδιωτικού κεφάλαιου αρκεί το φιλοσοσιαλιμπεριαλιστικό κράτος του να έχει καταπιεί το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της οικονομικής

Αυτός λοιπόν ο μεγάλος υποκριτής που ήρθε στην εξουσία μιλώντας για δημοκρατία, ειρήνη και κοινωνική απελευθέρωση για να εξασκήσει κάποτε φασισμό και να φέρει τον πόλεμο και την εξαθλίωση του λαού, αυτός ετοιμάζεται να οδηγήσει την Ελλάδα κάτω από την

Μπορεί λοιπόν να φανταστεί ο ααγνώστης ότι αφού έτσι διαμορώνεται το πολιτικό σκηνικό κάτω κής από τις δυό υπερδυνάμεις.

Ο λαός μας δεν πρέπει να παρασυρθει από την υποκρισία αυτής της υπερδύναμης που συμπυκνώνεται στο πρόσωπο του έμπειρου Καγκεμπίτη, αρχηγού της. Πρέπει να κυττάζει την διεθνή πραχτικής της να αντισταθεί στην φρενιασμένη της προσπάθεια να αποχτήσει την κυριαρχία στη χώρα μας. Η πάλη του λαού μας ενάντια στην κυριαρχία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και η κατάλυση αυτής της κυριαρχίας δεν πρέπει να γίνει εφαλτήριο της ανταγωνίστριας υπερδύναμης, αλλά πηγή έμπνευσης στον αγώνα ενάντια και σ' αυτόν τον νέο ακόμα πιο σκληρό και ύπουλο ε-

Ο λαός μας πρέπει να συνεχίσει να φωνάζει όχι στην αμερικάνικη υπερδύναμη ενάντια στις επεμβάσεις και τους εκβιασμούς της στη χώρα μας, αλλά πρέπει και να ορθώσει το ανάστημα του ενάντια στο νέο εχθρό.

Πρέπει να απαιτήσει να μην έρθει ο Γκορμπατσώφ στην Ελλάδα. Είναι ένα ελάχιστο διεθνιστικό καθήκον του Ελληνικού λαού προς του καταπιεσμένους από τον σοσιαλιμπεριαλισμό λαούς. Είναι ένα ζήτημα κολοσσιαίας σημασίας για την ίδια την πορεία του λαού και του τόπου.

Η Ελλάδα δεν πρέπει να γίνει ούτε Λίβανος, ούτε Αφγανιστάν. Κάθε τίμιος δημοκρατικός άνθρωπος, κάθε πραγματικός πατριώτης δε θάθελε ποτέ κάτι τέτοιο.

Δ. Σαββόπουλος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Κι έγινες παράγοντας. Και τώρα, στις συναυλίες σου στις πρώτες σειρές κάθονται οι «επίσημοι». Το ακροατήριο σου έγινε ο νομάρχης, ο ενωματάρχης, ακόμα και το παπαδαριό είναι παρόν. Ευτυχώς, απουσιάζουν όλοι οι άλλοι.. Απουσιάζουμε εμείς. Κι αγκαλιάστηκες από το ΠΑΣΟΚ. Κι έγινες ο τραβαδούρος του Γιωργάκη Παπανδρέου και του πατέρα του, των αντιδραστικών τους ιδεών και στόχων.

Ενισχυτής και φερέφωνο μαζί. Προπαγανδίζεις υποτίθεται την ελεύθερη ραδιοφωνία. Και επιτέλους καταλάβαμε που το πάει ο Γιώργος Παπανδρέου. Τα κόμματα έξω από το ραδιόφωνο. Οι πολιτικές ιδέες που δεν μας κάνουν σ' απομόνωση. (Γιατί οι άλλες έχουν αφθονία μέσων, ο τύπος και η τηλεόραση τους ανήκους). Το ραδιόφωνο λες στου «ραδιοφονατζήδες».

Υποτίθεται. Γαιτί κι εκεί προτείνεις επιτροπή από «κατοχυρωμένους» και κρατικά στελέχη, που θα κρίνει το ποιός είναι κατάλληλος και ποιός όχι. Επιτροπή λογοκρισίας δηλαδή. Κι εσύ ο επικεφαλής της.

Νεορθόδοξε, σωβινιστή. Λάτρη ότι πιο μαύρου και πιο αντιδραστικού έχει γεννήσει αυτή η αστική τάξη. Μπαίνεις στην πρώτη γραμμή του μετώπου που σήμερα προωθεί ο Παπαντρέας. Αντιτουρκισμός ντυμένος με μεγαλοίδεατισμό, με προγονοπληξία και προγονολατρεία, μ' ελληνοχριστιανισμό.

Οι παλιοί σου φίλοι, αυτοί που πρόσκαιρα και επιφανειακά κάποτε προσέγγισες Σαββόπουλε, για πάντα φύγαν. Ο λαός, η νεολαία, και η αριστερά τραβούν το δικό τους δρόμο. Εσύ δεν μπορείς πια να τους επηρεάσεις, δεν μπορείς να τους συγκινήσεις. Διάλεξες τον αντιδραστικό σου δρόμο. Μείνε τώρα να ματώνεις σαν υστερικός με τις «διάφορες Σίβυλλες». Είναι κι αυτή μια άλλη πλευρά της κατάντιας σου.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Ράπισμα στις μανούβρες Γκορμπατσόφ

Όπως είχαμε γράψει στην περασμένη «Ν.Α.» οι Αντάρτες του Αφγανιστάν δεν έσκυψαν το κεφάλι. Επαληθεύτηκε, ότι ο λαός του Αφγανιστάν που δοκιμάζει πρώτος το Νέο Χίτλερ του Κρεμλίνου, δε θα καταθέσει τα όπλα.

Συγκεκριμένα στην πρόταση του Γκορμπατσώφ για κατάπαυση πυρός και ξεκίνημα συνομιλιών για κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», με την παρουσία των Ρώσικων στρατευμάτων, απάντησαν με γενική

Έτσι σύμφωνα με πληροφορίες 30 σοβιετικοί στρατιώτες σκο-

ПРОТАЕН ГКОРМПА-ΤΣΩΦ

Την πρόταση για κατάπαυση του πυρός ο Γκορμπατσώφ την έκανε μέσα στην γενικότερη πολιτική του, που έχει εφαρμόσει τον τελευταίο καιρό, απέναντι στον πόλεμο των άστρων. Βλέπουμε ότι αυτός κάνει γενικότερες κινήσεις π.χ. Απελευθέρωση Ζαχάρωφ, μείωση στρατευμάτων στην Μογγολία. πρόταση των Βιετναμέζων για μερική αποχώρηση στρατευμάτων και διευθέτηση του Καμποτζιάνικου προβλήματος.

Όμως όλες αυτές τις υποχωρήσεις δε συζητάνε να χάσουν τα κεκτημένα. Τι προσπαθούν δηλαδή να πετύχουν: Από τη μια να κερδίσουν τους Ευρωπαίους αστούς και να διασπάσουν τους Αμερικάνους, για να μην προγωρήσει ο Ρήγκαν την γραμμή του Πενταγώνου και απ' την άλλη να διασπάσουν τα επαναστατικά κινήματα και τις κυβερνήσεις του Τρίτου Κόσμου, που αντιστέκονται στους Ρώσους.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μόλις έκαναν την πρόταση οι Ρώσοι, αμέσως επισκέφθηκαν το Πακιστάν.

«Ο υφυπουργός Εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης Ανατόλι Κοβαλιόφ είχε συζητήσεις με Πακιστανούς επίσημους γύρου από το Αφνανικό πρόβλημα και τις πρόσφατες προτάσεις της κυβέρνησης της Καμπούλ ... γράφει η Ελευθεροτυπία στις 21 Γενάρη. Επίσης το Τασ μετάδωσε: «ότι συζητήθηκαν ένας αριθμός θεμάτων, που αφορούν τόσο τη βελτίκοση σοβιετοπακιστανικών σχέσεων, και οι τρόποι για μια πολιτική λύση του Αφγανικού. Παρά τις ουσιαστικές διαφορές απόψεων αναφέρει το πρακτορείο, οι συνομιλίες αποκάλυψαν ορισμένα στοιχεία κοινών απόψεων, που διαγράφουν πιο ευνοϊκές προοπτικές για την ανάπτυξη του διαλόγου μεταξύ των δύο χωρών. Ο Κοβαλιόφ συνα-

τώθηκαν, ύστερα από βομβαρδισμό σοβιετικής αεροπορικής βάσης από ρουκέτες των ανταρτών και υπάρχουν αρκετοί νεκροί και τραυματίες κυρίως ρώσοι σε διάφορα μέρη.

Ο Νατζιμπουλάχ, μπρος στον κίνδυνο που αντιμετωπίζει το καθεστώς των ανδρεικέλων δήλωσε: «η εθνική συμφιλίωση δε σημαίνει κατάρρευση του κράτους». Και άλλοι αξιωματούχοι δήλωσαν, ότι μπρος στον κίνδυνο που διατρέχουν είναι υποχρεωμένοι να επιστρατεύσουν τα πάντα για να αντιμετωπίσουν τους αντάρτες.

Όλα αυτά δείχνουν την δύναμη του λαϊκού κινήματος και την αδυναμία των Ρώσων και των ντόπιων αδρεικέλων.

ντήθηκε χθες και με τον Πακιστανό πρωθυπουργό Μοχάμεντ Χαν Τζουνέ-

Και αυτο βέβαια το έκαναν για να ασκήσουν πιέσεις μέσα από τις δήθεν υποχωρήσεις που κάνουν στην κυβέρνηση του Πακιστάν για να περιορίσει την βοήθεια που προσφέρει στο Αντάρτικο. Ας σημειώσουμε εδώ ότι στο Πακιστάν υπάργουν πάνω από 4 εκατομμύρια πολιτικοί πρόσφυγες και οι περισσότερες στρατιωτικές βασεις των ανταρτών βρισκονται στο σύνορο Αφγανιστά -Πακιστάν και από το Πακιστάν κινείται το μεγαλύτερο ποσοστό της στρατιωτικής βοήθειας, που παίρνουν οι Αφγανοί αγωνιστές από διάφορες γώρες. Όμως όπως λέει και το ρώσικο πρακτορείο ειδήσεων Τας υπήρξαν οισιαστικές διαφορές απόψεων. Αλλά δεν είναι το βασικό ζήτημα η βοήθεια που δίνουν διάφορες χώρες με πρώτο απ' όλα το Πακιστάν. Είναι η θέληση του Αφγανικού λαού να

τσακίσει του Ρώσο καταχτητή και τα ανδρείκελα του. Είναι χαρακτηριστικό, ότι όχι μόνο δεν υποχώρησαν οι αντάρτες, αλλα δυνάμωσαν τις επιθέσεις τους και ανάπτυξαν την πολιτική τους ενότητα.

Πιο συγκεκριμένο μετά την συναντήσή τους οι 7 μεγαλύτερες αντάρτικες οργανώσεις έδοσαν δύο ανακοινώσεις: η μιά είχε να κάνει με το δυνάμωμα της στρατιωτικής τους ενότητας και η δεύτερη που έλεγε ότι σχηματίσθηκε ένα όργανο από 14 μέλη (2 από κάθε οργάνωση) ποι θα συντονίζει πιο συγκεκριμένα τον αγώνα θα παίζει ένα είδος «προσωρινής επαναστατικής κυβέρνησης».

Συνεχίζουν με το όπλο στο χέρι οι Αφγανοί και ετοιμάζονται για το οριστικό διώξιμο των Ρώσων, ενώ βέβαια η ελληνική τηλεόραση μιλάει για τις ειρηνευτικές προτάσεις Γκορμπατσωφ προς τον αφγανικό

FIA THN ANAUTYEH TOY Η ψευτοαπεργία τις 15 Γενάρη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

προσπάθησε να δόσει τα μεγαλύτερα χτυπήματα στην κυβέρνηση, έχοντας την ψευδαίσθηση, ότι είναι η μόνη εναλλαχτική πολιτική δύναμη για την εξουσία, από την φθορά του ΠΑΣΟΚ. Έτσι λοιπόν σ' αυτή την απεργία φέρθηκε σαν... αξιωματική αντιπολίτευση, μόνο που ο τουπές της, μπήκε στην υπηpegia tou yeuro - KKE.

'Ολα λοιπόν τα τμήματα της αστικής τάξης κάλεσαν το καθένα για λογαριασμό του την εργατική τάξη να δυναμώσει το δικό του στρατόπεδο. Να παίξει πολιτικά το δικό του παιχνίδι.

Όλοι μαζί καταδημαγώγησαν πάνω στα εργατικά προβλήματα, μα κανείς δεν αμφισβητησε την ουσία της πολιτικής της πείνας. Κανένα τμήμα της αστικής τάξης δεν θέλει σήμερα μια άλλη οικονομική πολιτική προς όφελος των εργαζομένων. Θέλουν το καθένα για λογαριασμό του να πάρει μαζί του τους εργάτες για να νικήσει το άλλο στο μεταξύ τους ανταγωνισμό.

Γι αυτό η ψευτοαπεργία της 15 Γενάρη, όχι μόνο δεν ήταν αποτέλεσμα της θέλησης των εργατών, δεν έκφραζε τις διαθέσεις τους και τα αιτήματά τους, αλλά αντίθετα ήταν μια ψευτοαπεργία ενάντια στους εργάτες, γιατί απειλούσε να τους διασπάσει, να μεταφέρει και μάλιστα σε μεγαλύτερη οξύτητα τον ενδοαστικό ανταγωνισμό μέσα στις γραμμές τους. Γι αυτό έχει μια τεράστια σημασία για το εργατικό κίνημα, η αποκάλυψη του ρόλου τέτοιων ψευτοαπεργιών. Για να δυναμώσει ο ανεξάρτητος ρόλος της εργατικής τάξης, και ο αγώνας πάνω στα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Και υπάρχει σήμερα μια έντονη διάθεση στην εργατική ταξη για κάτι τέτοιο. Αυτό φάνηκε και σ' αυτή την ψευτοαπεργία, όταν στην συντριπτική τους πλειοψηφία οι εργαζόμενοι γύρισαν τις πλάτες στις δυο συγκεντρώσεις στην Αθήνα. Η συγκέντρωση μπροστά στην λεγόμενη ΓΣΕΕ είχε τόση μαζικό-

"NEA ANATO AH" AIEYOYNFTAL AIIO SYNTAXTIKH FIIII POIIII

τεύθυνος σύμφωνα με το νομο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥ ΔΟΣ Βεραντζέρου 55 Αθήνα τηλ: 5241058

τητα, όση ακριβώς χρειάζονταν για να γελειοποιήσει τους διοργανωτές

Το ίδιο ακριβώς και η άλλη συγκέντρωση του Συντάγματος που σαφώς ήταν πολύ πιο μικρή από κάθε προηγούμενη.

Οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να περιφρουρήσουν την ενότητά τους, ενάντια στα τσιράκια των διάφορων σχηματισμών της αστικής τάξης που δρουν μέσα στις γραμμές τους Απαραίτητος όρος γιαυτά είναι η συνειδητή δουλειά των πραγματικών κομμουνιστών, στην κατεύθυνση της ανάπτυξης των ταξικών αγώνων για την υπεράσπιση του ψωμιού και της δου-

ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ 15 ΓΕ-NAPH

Υπάρχει μια παροιμία που αντιστοιχεί στην περίπτωση μας: Μετά την βροχή, όλα τα σκουλίκια βγαίνουν στην επιφάνεια. Αυτό έγινε με τους κάθε είδους οπορτουνιστές μας στις 15 Γενάρη

Δεν πρόλαβε η αστική τάξη να κυρήζει την απεργία της και τρέζαν όλοι μαζί να τις προσφέρουν ταπεινά την υπηρεσία τους. Όλοι τους είχαν μια κυρίαρχη θεωρία: Πως η απ εργία έγινε κάτω από την πίεση της βάσης και για εκτόνωση των εργαζόμενων

Ο οπορτουνισμός έχει μια αντιστροφη πορεία από την κίνηση των μαζών. Όσο η εργατική τάξη γυριζει την πλάτη της στις ψευτοαπεργίες, τόσο ο οπορτουνισμός κάνει μαχητικό του καθήκον την υποστηριξή τους και μάλιστα στα έντυπα του διεκδικεί... ταπεινά την καθοδήγησή τους!

Είναι χαρακτηριστικό σ' αυτό ο πηχιαίος τίτλος που κυκλοφόρισε η «ενότητα των διαρρηχτών» μετά την «απεργία»: «ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΠΕΡΓΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ», ξεπερνώντας τον ψευτο - Ριζοσπάστη και την Πρώτη! Τώρα ζητάν «παραπέρα κλιμάκωση του αγώνα» δηλαδή ακόμα πιο πολλές ψευτοαπεργίες για την ενίσχυση του σοσιαλιμπεριαλισμού, οι τροτσκιστές θέλουν την Γενική Απεργία και την «επανάσταση». Για όλους φροντίζει ο Γκορμπαταικό, ο Φλωράκης και ο Παπανδρέου. Το Φλεβάρη θα έχουν την ευκαιρία να εκδηλώσουν τις μαχητικές τους φιλορώσικες διαθέσεις στην 48ωρη απεργία που ετοιμάζουν το λεγόμενο ΕΚΑ και η Σι-

ντονιστική Επιτροπή αγώνα! Οι «διαρρήχτες» ακολούθησαν

μία «κεντρίστικη» γραμμη. Ξεκίνησαν με το σύνθημα «Οχι στις 24ωρες εκτονώσεις- για να φτάσουν στο « Ολοι στην απεργια» και να τερματίσουν «στο εκατομμί» ρια απεργοί στον αγώνα», που τους ένταξε στην μαχητική πρωτοπορία του σοσιαλιμπεριαλισμού

Το ΚΚΕ μ - λ. ανακάλυψε το μεγάλο σύνθημα πως τοι αγώνες κερδίζονται στην απεργία και όχι στα εφετεία», για να αντιπαρατεθεί στο ψευτο - ΚΚΕ, την στιγμή που το ιδιο το ψευτο - ΚΚΕ διοργάνωσε την ψευτο - απεργία και το ΚΚΕ μ - λ. με την αγωνιστική του γραμμή έτρεξε να χωθεί μέσα.

MIXAHAIAH MAXIM

Από κοντά όλοι οι συνεπεις φιλορώσοι, Μαχητής, ΣΑΚΕ, ΟΣΕ, τροτοκιστές και Λοιπα, βρήκαν την ευκαιρία της ζωής τους, να δείξουν τον ... ταξικό τους χαρακτήρα. Μεταξύ τους συναγωνίστηκαν επάξια στα λόγια για το ποιος είναι πιο επαναστάτης, δηλαδή πιο μαχητικός στην υπεράσπιση του ψευτο - ΚΚΕ και του φιλωρόσικου μπλόκ στη χώρα.

Υπάρχει επιτέλοις (!) και η παρουσία της Κίνησης του Ιορδανίδη σ' αυτήν την ψευτοαπεργία. Την αναφέρουμε γιατί πραγματικά δειχνει στη μεγαλύτερη διάσταση το που οδηγεί ο φόβος και η λιποταξία από την πάλη με τον σοσιαλιμπεριαλισμό Εβγαλε λοιπόν η Κίνηση, μια προκήρυξη. Αυτή η προκήρυξη αφού καλεί με όλο τον δέοντα Βερμπαλισμό στην πιο μεγάλη συμμετοχή στην ψευτοαπεργία, τέτοιο ποι σε έναν τυχαίο αναγνώστη δημιουργεί την εντύπωση πως η κίνηση πήρε την ευθύνη για την ψευτοαπεργία, συνεχίζει: «Σ' αυτή καλούν και εκείνοι που στα λόγια...»

Τι να κάνουμε βρε παιδιά, αν σας άφηναν μόνους σας εκείνοι, δεν θα υπήρχατε!

Η ΑΤΑ - Αηστεία του 4.1% και οι

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

προκλητικές δηλώσεις του Σημίτη για την αναπροσαρμογή του πρώτοι κλιμάκιου της ΑΤΑ από 50.000 στις 60.000 δρχ. θέλουν μια απάντηση από την εργατική τάξη και όλους τους εργαζόμενους. Η σημερινη κυβέρνηση έχει βάλει σαν πρωταρχικό της στόχο να οδηγήσει την εργατική τάξη στο τελευταίο όριο της φτώχειας και της εξαθλίωσης

Το ζήτημα της διεκδίκησης του ψωμιού, μέσα από το αίτημα της αύξησης του μεροκάματου, είναι το κεντρικό σήμερα ζήτημα, ένα ζήτημα ζωής και θανάτου για τους εργαζό-

Το κατώτατο μεροκάματο των

1500 δρχ. καθαρά όχι μόνο εξαντλεί την εργατική ταξη, αλλα διαλύει και κάθε πλευρα εθνικής ανάπτυξης, με το ριμαγμα της εσωτερικής αγοράς και τη διάλυση της Ελληνικής οικονομίας.

Κάτι τέτοιο έργεται να εξυπηρετήσει τα σχέδια του φιλορώσικου μπλοκ για την εκμηδένιση καθε αντίστασης στην κυριαρχία του. Η παπανόρεική κλικα ρίχνει τον λαό στην εξαθλίωση, φέρνει την βαρβαρότητα και την οπισθοδρόμηση στη γώρα

Είναι το πρώτο καθήκον για τους κομμουνιστές να οργανώσουν την πάλη για αυξήσεις στο μεροκάμμα-

Το αίτημα του 2.500 καθαρά κατώτατο μεροκάματο, πρέπει να γίνει σημαία τοι εργατικού απεργιακού κινήματος.

Δεν εχούν οι εργάτες, αλλο όπλο στα χέρια τους από την ενότητά τους και την απεργία για την υπεράσπιση του ψωμιού

Και αυτό το δρόμο θα ακολουθήσουν μέσα από σκληρούς επιμέρους αγώνες, για να παρούν πίσω το ψωμί, ενάντια σε κάθε διασπαστή και σε κάθε ψευτοαπεργία.

Οξύνεται η πάλη των φραξιών

Οι φοιτητικές διαδηλώσεις στη Κίνα απόδειξαν, όπως είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο φύλλο της «Ν.Α.», ότι είχαν να κάνουν με τις συγκρούσεις των φραξιών μέσα στο κινέζικο κόμ-

Η μέθοδος των «παραιτήσεων» έχει αρχίσει να αποκτά οπαδούς και στο κόμμα του Τένγκ και χτυπάει απειλητικά πια την πόρτα της ρεβιζιονιστικής ηγεσίας. Θύμα αυτής της μεθόδου, που ακολουθεί τις περισσότερες φορές μια εξοντωτικά «συντροφική» κριτική, έτσι όπως οι ρεβιζιονιστές ξέρουν να κάνουν, αυτή τη φορά ο Χου Γιάο Μπάνγκ.

Αποδεικνύεται πως και αυτός ιστορικά ενδιάμεσος ήταν:

Γιατί σημέρα στη Κίνα του Τενγκ Χσιάο Πίνγκ, δεν φτάνει να χτυπάς τον Μάο και την πολιτιστική επανάσταση Δεν φτάνει δηλ. αυτό για να εισαι το κέντρο του παγκόσμιου ρεβίζιονισμού Χρειάζεται να μην είσαι οπαδός της φιλελεύθερης αστικής οικονομίας, να μην υποκύπτεις ή να τροφοδοτείς τον «αστικό φιλελευθερισμό». Δεν φτάνει να είσαι Τένγκ Χσιάο Πίνγκ. Πρέπει να είσαι κρατικοκαπιταλιστή:

Αυτό δεν είναι απλά και μόνο η απαίτηση των κινέζων Σουσλώφ μέσα στο κινέζικο κόμμα. Εξαρτάται από το γεγονός ότι το κέντρο της ρεβιζιονιστικής αντεπανάστασης στον κόσμο είναι σήμερα το Κρεμλίνο. Αυτή είναι στη συντριπτική του πλευρά η κατάληξη του κάθε είδους ρεβιζιονιστή. Βέβαια αυτό έχει και τους περιορισμούς του, όμως είναι το δει τερεύον σε σχέση με την κύρια πλευρά που αναφέραμε. Είδαμε πόσο γρήγορα το ευρωρεβιζιονιστικό κόμμα της Γαλλίας κύλησε στην αγκαλιά των Ρώσων, πως διασπάστηκε το ισπανικό, ή πως ο Νάττα τώρα του Ιταλικού κόμματος, ετοιμάζεται να προσκυνήσει στη Μέκκα του ρεβι-

Αυτό δεν είναι τυχαίο Οσο ο ρεβιζιονισμός της Μοσγας έχει το πάνω χέρι στο παγκόσμιο ρεβιζιονιστικό στερέωμα, όσο ο σοσιαλιμπεριαλισμός είναι σε επίθεση, τα πράγματα θα κυλάνε προς το μέρος του.

Η Κίνα δεν είναι ακόμα σοσιαλιμπεριαλισμός. Έτσι προς το παρόν για να επιζήσει σαν ρεβιζιονισμός είναι αναγκασμένη να κινηθεί προς την Μόσχα Και για να επιζήσει σαν

μια χώρα που έβγαλε ένα μαρξιστή προλετάριο παγκόσμιου επίπεδου είναι υποχρεωμένη νάχει σοσιαλφασισμό και γραφειοκρατικό κρατικό καπιταλισμό. Τέτοιο που να μπορεί να φαντάζει σαν σοσιαλισμός, όπως ακριβώς στη Ρωσία, τέτοιο που να μην είναι ευάλωτος πολύ, σε αντίθεση με την δυτικού τόπου αστική οικονομία, στα χτυπήματα του κινέζικου προλεταριάτου. Αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι ρεβιζιονιστές τύπου Λι Χσέν Νιέν και Τσέν Γιούν, που μέχρι τώρα έκαναν τους μασικούς, για να κερδίσουν έδαφος και να σύρουν την Κίνα στο δρόμο της Μόσχας.

Με αυτή την έννοια ο ρολος της φράξιας του Τένγκ είναι ιστορικά ενδιάμεσος. Γιατί η ίδια η παραίτηση του Χού Γιάο Μπάνγκ είτε σαν συμβιβασμός είτε σαν κίνηση εφησυγασμού των φιλορώσων, είτε ακόμα σαν κέρδισμα χρόνου για μια αντεπίθεση στη συνέχεια από τον Τένγκ, εχει μέσα της το σπέρμα της ήττας. Υπολείπεται κατά πολύ από το να έχει αυτός την πολιτική πρωτοβουλία Είναι μια υποχώρηση και σαν τέτοια έχει τη συνέπειά της. Μια πρώτη απόδειξη το ταξίδι του Ζάο Ζι Γιάνγκ στις ανατολικές χώρες που κυριαρχούνται από τον σοσιαλιμπεριαλισμό. Αυτή η υποχώρηση δεν αναιρείται ούτε από το γεγονός ότι οι ομάδες των φοιτητών είναι ένα χαρτί που το παίζει ο Τένγκ στον ανταγωνισμό του με την άλλη φράξια. Για τον λόγο ότι δεν είναι ένα γερό όπλο και είναι ταιτόχρονα ευμετάβλητο.

Αυτό που έχει μια σημασία στη φοιτητική αναταραχή, είναι η συνθηματολογία των φοιτητών για «ελευθερία» και «δημοκρατία».

Τα συνθήματα αυτά αντικειμενικά έχουν μια θετική πλευρά στη υπεράσπιση έστω και αυτής της στοιχειώδικης αστικής δημοκρατίας, όσο και αν εκτοξεύονται από μια αστική διανόηση, έστω και αν στοχεύουν στην ενίσχυση του Τένγκ. "Ομως σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στη πάλη που δίνεται στους κόλπους των ρεβιζιονιστών και περισσότερο να μπουν φραγμός στη τροχιά της φιλορώσικης κλίκας. Αυτό είναι υπόθεση του κινέζικου προλεταριάτου, και μιας νέας κοινωνικής επανάστασης στη Κίνα που θα ανατρέψει συνολικά την αστική τάξη νέου τύπου.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΜΑΖΙ

Ο δρόμος σας δεν θα είναι μακρύς